

Forslag

til

Lov om offentlige myndigheders registre.

Fremsat den 16. marts 1977 af *justitsministeren*.

Kapitel 1.

Lovens område.

§ 1. Loven gælder for edb-registre, der føres for den offentlige forvaltning, og som indeholder personoplysninger.

Stk. 2. Ved edb-registre forstås registre eller andre systematiserede fortegnelser, hvor der gøres brug af elektronisk databehandling.

Stk. 3. Ved personoplysninger forstås oplysninger, som kan henføres til bestemte personer, selv om det forudsætter kendskab til personnummer, registreringsnummer eller lignende særlige identifikationer.

§ 2. Vedkommende minister kan efter indhentet udtalelse fra registertilsynet bestemme, at loven skal gælde for registre, der føres for nærmere angivne selskaber, institutioner, foreninger m. v., som ikke kan henregnes til den offentlige forvaltning, såfremt udgifterne ved deres virksomhed overvejende dækkes af statslige eller kommunale midler.

§ 3. Vedkommende minister kan efter indhentet udtalelse fra registertilsynet bestemme, at andre registre med personoplysninger, der føres for de i § 1, stk. 1, og § 2, nævnte myndigheder og selskaber m. v., omfattes af loven.

Kapitel 2.

Oprettelse af registre.

§ 4. Registre, der føres for en statslig myndighed, må kun oprettes i henhold til

Justitsmin. L. A. 1976-522-12.

godkendelse af vedkommende minister efter forhandling med finansministeren.

Stk. 2. Forinden et register tages i brug, skal der af vedkommende minister eller den, han bemyndiger dertil, være fastsat forskrifter om det pågældende registers opbygning og drift, der opfylder bestemmelserne herom i kapitel 3-6.

Stk. 3. Bestemmelserne i stk. 1 og 2 gælder tilsvarende ved samkøring af registre, der er oparbejdet med henblik på varetagelse af forskellige opgaver. Dette gælder dog ikke samkøring, der udelukkende foretages med henblik på uddrag i statistisk eller videnskabeligt øjemed.

§ 5. Forinden der meddeles godkendelse eller fastsættes forskrifter som nævnt i § 4, skal der indhentes en udtalelse fra registertilsynet.

Stk. 2. I tilfælde, hvor kompetencen til at fastsætte forskrifter som nævnt i § 4, stk. 2, er henlagt til en underordnet myndighed, og registertilsynet ikke har kunnet tiltræde et forelagt udkast til sådanne forskrifter, forelægges sagen for vedkommende minister, der træffer den endelige administrative afgørelse.

§ 6. Registre, der føres for en kommunal myndighed, må kun oprettes i henhold til beslutning, der træffes i et møde af vedkommende kommunalbestyrelse, herunder hovedstadsrådet.

Stk. 2. Forinden et register tages i brug, skal der af kommunalbestyrelsen eller af vedkommende kommunale myndighed være

fastsat forskrifter om det pågældende registers opbygning og drift, der opfylder bestemmelserne herom i kapitel 3-6.

Stk. 3. Forinden der træffes beslutning eller fastsættes forskrifter som nævnt i stk. 1 og 2, skal der indhentes en udtalelse fra registertilsynet. Kan registertilsynet ikke tiltræde et forelagt forslag, forelægges sagen for finansministeren, der træffer den endelige administrative afgørelse.

Stk. 4. Bestemmelserne i stk. 1-3 gælder tilsvarende ved samkøring af registre, der er oparbejdet med henblik på varetagelse af forskellige opgaver. Dette gælder dog ikke samkøring, der udelukkende foretages med henblik på uddrag i statistisk eller videnskabeligt øjemed.

§ 7. Tilslutning til et register, eller et system af registre, der er indrettet med henblik på at kunne føres for kommunale myndigheder fra flere kommuner, må kun finde sted, når registeret eller registersystemet er godkendt af finansministeren, og denne eller efter dennes bestemmelse en anden minister har fastsat forskrifter om det pågældende registers eller registersystems opbygning og drift, der opfylder bestemmelserne herom i kapitel 3-6.

Stk. 2. Forinden der meddeles godkendelse eller fastsættes forskrifter som nævnt i stk. 1, skal der indhentes en udtalelse fra registertilsynet.

Stk. 3. Bestemmelserne i stk. 1 og 2 gælder tilsvarende ved samkøring af registre, der er oprettet med henblik på varetagelse af forskellige opgaver. Dette gælder dog ikke samkøring, der udelukkende foretages med henblik på uddrag i statistisk eller videnskabeligt øjemed.

Stk. 4. En kommunal myndighed må kun tilslutte sig et register eller et system af registre som nævnt i stk. 1 i henhold til vedkommende kommunalbestyrelses beslutning, der træffes i et møde. Kommunalbestyrelsens beslutning skal straks meddeles registertilsynet med oplysning om eventuelle særlige vilkår for tilslutningen.

§ 8. Forskrifter som nævnt i § 4, stk. 2, § 6, stk. 2, og § 7, stk. 1, samt ændringer heraf skal straks efter udfærdigelsen fremsendes til registertilsynet.

Stk. 2. De forskrifter, der er fastsat for et register eller et system af registre, skal være tilgængelige for offentligheden ved henvendelse såvel til den eller de registeransvarlige myndigheder som til registertilsynet. Dette gælder dog ikke i det omfang, hensynet til gennemførelsen af de foreskrevne kontrol- og sikkerhedsforanstaltninger eller afgørende hensyn til andre offentlige interesser gør hemmeligholdelse påkrævet.

Kapitel 3.

Registrering og opbevaring af oplysninger.

§ 9. Der må kun registreres oplysninger, der klart er af betydning for varetagelsen af vedkommende myndigheds opgaver. Der må endvidere registreres oplysninger, der klart er af betydning for varetagelsen af en anden myndigheds opgaver, såfremt registeret indrettes således, at oplysningerne kun kan benyttes af den anden myndighed.

Stk. 2. Der må ikke registreres oplysninger om politiske forhold, som ikke er offentligt tilgængelige. Andre oplysninger, der vedrører rent personlige forhold, herunder oplysninger om race, religion og hudfarve, om seksuelle og strafbare forhold, samt oplysninger om helbredsforhold og misbrug af nydelsesmidler og lignende, må ikke registreres, medmindre dette er nødvendigt for varetagelse af registerets opgaver.

Stk. 3. Registrerede oplysninger, der på grund af deres alder eller af andre grunde har mistet deres betydning for varetagelsen af registerets opgaver, skal slettes. Registre, der anvendes løbende, skal indrettes således, at der foretages fornøden ajourføring af oplysningerne.

Stk. 4. Justitsministeren kan efter indhentet udtalelse fra registertilsynet tillade, at registereksemplarer overføres til opbevaring i arkiv på nærmere angivne vilkår.

§ 10. Der skal foretages fornøden kontrol til sikring af, at der ikke registreres urigtige eller vildledende oplysninger. Oplysninger, der viser sig urigtige eller vildledende, skal snarest muligt slettes eller berigtiges.

§ 11. Der skal træffes de fornødne sikkerhedsforanstaltninger mod, at oplysningerne

misbruges eller kommer til uvedkommendes kendskab.

Stk. 2. Sikkerhedsforanstaltningerne skal om fornødent omfatte kopier og udskrifter af registeret, herunder kopier og udskrifter, der er videregivet til andre myndigheder.

Stk. 3. For registre, der indeholder oplysninger af særlig interesse for fremmede magter, skal der træffes foranstaltninger, der muliggør bortskaffelse eller tilintetgørelse i tilfælde af krig eller lignende forhold.

Kapitel 4.

Registrerede personers adgang til oplysninger om sig selv.

§ 12. Fremsætter en registreret person begæring herom, skal den registeransvarlige myndighed snarest muligt give den registrerede meddelelse om de oplysninger, der er registreret om ham.

Stk. 2. Såfremt en person, der er registreret i et sygehusregister eller andet patient- eller sygdomsregister, ønsker at blive gjort bekendt med de oplysninger, der er registreret om ham, skal han fremsætte begæring herom over for sin læge, der herefter snarest muligt retter henvendelse til den registeransvarlige myndighed. Denne meddeler snarest muligt lægen de oplysninger, der er registreret om patienten, således at lægen kan videregive oplysningerne til ham.

Stk. 3. Bestemmelsen i stk. 1 gælder ikke, hvis den registreredes interesse i at få kendskab til oplysningerne findes at burde vige for afgørende hensyn til offentlige eller private interesser. Gør sådanne hensyn sig kun gældende for en del af oplysningerne, skal den registrerede gøres bekendt med de øvrige oplysninger.

Stk. 4. Bestemmelserne i stk. 1 og 2 finder ikke anvendelse for registre, der udelukkende er oparbejdet med henblik på at foretage statistiske uddrag. For andre registre kan der fastsættes undtagelser fra retten til at få oplysninger efter stk. 1, for så vidt bestemmelsen i stk. 3 må antages at medføre, at sådanne begæringer i almindelighed må afslås.

Stk. 5. En registreret person, der har fået meddelelse efter stk. 1 og 2, har ikke krav på ny meddelelse før 12 måneder efter sidste

meddelelse, medmindre han kan godtgøre en særlig interesse heri.

§ 13. Meddelelser i henhold til § 12, stk. 1, jfr. stk. 3, skal på forlangende gives skriftligt. I tilfælde, hvor hensynet til den registrerede taler derfor, kan meddelelserne dog gives i form af en mundtlig underretning om indholdet af oplysningerne.

Stk. 2. Meddelelse til den registrerede om oplysninger som nævnt i § 12, stk. 2, skal altid gives af den pågældende læge og kan gives i form af en mundtlig underretning. Bestemmelsen i § 12, stk. 3, gælder tilsvarende.

§ 14. Tvivlsspørgsmål om retten til at få meddelt oplysninger efter § 12, stk. 1-3 og 5, § 13, samt efter forskrifter fastsat i henhold til § 12, stk. 4, kan indbringes for registertilsynet. Tilsynets afgørelse kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed.

Kapitel 5.

Videregivelse af oplysninger til private.

§ 15. Oplysninger, som kan henføres til bestemte personer, må ikke videregives til private personer og virksomheder m. v., medmindre dette følger af reglerne i §§ 16-18, eller oplysningerne i forvejen er offentligt tilgængelige eller den registrerede eller den, der handler på hans vegne, har meddelt samtykke hertil.

Stk. 2. Samtykke skal meddeles skriftligt og skal indeholde oplysning om

- 1) hvilke typer oplysninger, der må videregives,
- 2) hvem oplysningerne må videregives til, og
- 3) hvorledes oplysningerne må anvendes af den angivne modtager.

Stk. 3. Samtykke bortfalder senest efter 1 års forløb.

§ 16. Oplysninger om bestemte personer kan videregives til private virksomheder m. v., der i henhold til lov eller aftale medvirker ved løsning af vedkommende myndigheds opgaver. Der må dog kun ske videregivelse af oplysninger, der er nødvendige i den modtagende virksomheds arbejde for

det offentlige. Oplysningerne må ikke benyttes til andre formål end fastsat af den registeransvarlige myndighed.

§ 17. Fra sygehusregistre og andre patient- eller sygdomsregistre kan videregives oplysninger om en bestemt person til en læge eller tandlæge, som har den pågældende person i behandling. Videregivelsen kan til læger også omfatte oplysninger om andre personer, herunder om pårørende, såfremt oplysningerne kan have betydning for behandlingen af den registrerede.

Stk. 2. De nævnte registre kan endvidere videregive identifikationsoplysninger og oplysninger om diagnoser m. v. til læger til brug ved konkrete forskningsprojekter. Der må kun ske efterfølgende henvendelse til de registrerede i det omfang, de læger, der har behandlet de pågældende, giver tilladelse hertil.

Stk. 3. Herudover kan der fra de nævnte registre med sundhedsstyrelsens godkendelse og på nærmere angivne vilkår videregives oplysninger til brug ved forskning eller planlægning. Videregivelse af oplysninger med henblik på samkøring med registre, der ikke omfattes af loven, kan kun godkendes efter forud indhentet udtalelse fra registertilsynet.

§ 18. Til brug i konkrete retsforhold kan der videregives enkeltstående oplysninger til private personer og virksomheder m. v., som kan godtgøre at have en retlig interesse i at få de pågældende oplysninger, der klart overstiger hensynet til oplysningernes hemmeligholdelse. Dette gælder dog ikke oplysninger, om hvilke der ved lov er fastsat særlige tavshedsforskrifter.

Stk. 2. Der kan videregives oplysninger til brug ved forskning på nærmere angivne vilkår. Bestemmelsen i § 17, stk. 3, 2. pkt., gælder tilsvarende.

§ 19. Vedkommende minister kan fastsætte regler om betaling for udlevering af oplysninger.

Kapitel 6.

Videregivelse af oplysninger til offentlige myndigheder.

§ 20. Registrerede oplysninger kan vide-

regives til offentlige myndigheder i det omfang, der er nævnt i kapitel 5, samt hvor de pågældende myndigheder i henhold til lov har adgang til at få oplysningerne.

Stk. 2. I øvrigt må videregivelse kun finde sted til en anden offentlig myndighed, såfremt oplysningerne har væsentlig betydning for vedkommende myndigheds virksomhed eller har væsentlig betydning for en afgørelse, som myndigheden skal træffe, jfr. dog § 9, stk. 1, 2. pkt. Der må dog ikke videregives oplysninger, for hvilke der ved lov er fastsat særlige tavshedsforskrifter.

Stk. 3. Fra registre, der udelukkende er oparbejdet med henblik på at foretage statistiske uddrag eller som led i en videnskabelig undersøgelse, må der kun i særlige tilfælde videregives oplysninger, der kan henføres til bestemte personer.

Kapitel 7.

Registertilsyn.

§ 21. Registertilsynet, der består af et råd og et sekretariat, fører tilsyn med ethvert register, der omfattes af loven. Registertilsynet udøver endvidere de funktioner, der i henhold til lov om private registre m. v. er henlagt til tilsynet.

§ 22. Rådet, der nedsættes af justitsministeren, består af en formand, der skal opfylde betingelserne for at kunne blive udnævnt til dommer, og af 6 andre medlemmer. Medlemmerne og stedfortrædere for disse udnævnes for 4 år.

§ 23. Registertilsynets daglige forretninger varetages af sekretariatet, der ledes af en direktør.

§ 24. Justitsministeren fastsætter rådets forretningsorden og de nærmere regler om arbejdets fordeling mellem råd og sekretariat.

§ 25. Registertilsynet kan afkræve såvel den eller de for registeret ansvarlige myndigheder som den, der fører registeret, enhver oplysning af betydning for tilsynet.

Stk. 2. Tilsynets medlemmer og personale har til enhver tid mod behørig legitimation

uden retskendelse adgang til alle lokaler, hvorfra registeret administreres eller kan benyttes, samt til lokaler, hvor registeret eller de tekniske hjælpemidler opbevares eller anvendes.

Stk. 3. Tilsynet afgiver indberetning til den eller de for registeret ansvarlige myndigheder og vedkommende minister om konstaterede overtrædelser af loven eller de fastsatte forskrifter samt i øvrigt om forefundne mangler. Tilsynet skal have underretning om, hvad myndigheden foretager i anledning af indberetningen.

§ 26. Registertilsynet kan til enhver tid fremsætte forslag om ændring af gældende forskrifter over for den myndighed, der har fastsat forskrifterne. Bestemmelserne i § 5, stk. 2, og § 6, stk. 3, 2. pkt., gælder tilsvarende.

§ 27. Registertilsynet offentliggør en årlig beretning om sin virksomhed.

Stk. 2. Registertilsynet kan i øvrigt offentliggøre udtalelser, som tilsynet har afgivet i medfør af § 5, stk. 1, § 6, stk. 3, § 7, stk. 2, § 17, stk. 3, og § 18, stk. 2, indberetninger, der er afgivet i medfør af § 25, stk. 3, og forslag, der er fremsat i medfør af § 26. Bestemmelsen i § 8, stk. 2, 2. pkt., gælder tilsvarende.

Kapitel 8.

Straf.

§ 28. Medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning, straffes med bøde eller hæfte den, der:

- 1) overtræder § 16, 3. pkt., og § 17, stk. 2, 2. pkt., eller
- 2) tilsidesætter vilkår fastsat i medfør af § 17, stk. 3, og § 18.

Stk. 2. I forskrifter, der udstedes i medfør af lovens kapitel 2, kan der fastsættes straf af bøde for overtrædelse af bestemmelser i forskrifterne.

Stk. 3. Er overtrædelsen begået af et aktieselskab, andelselskab eller lignende, kan bødeansvar pålægges selskabet som sådant.

Kapitel 9.

Ikrafttrædelses- og overgangsbestemmelser m.v.

§ 29. Loven træder i kraft den 1. januar 1978.

Stk. 2. For registre og registersystemer, der er taget i brug inden lovens ikrafttræden, får loven først virkning 1 år efter lovens ikrafttræden. For de pågældende registre indsendes udkast til forskrifter om registrenes opbygning og drift, der opfylder bestemmelserne i kapitel 3-6, til registertilsynet senest 6 måneder efter lovens ikrafttræden. Bestemmelserne i § 5, stk. 2, og § 6, stk. 3, 2. pkt., gælder tilsvarende. Justitsministeren kan forlænge fristerne for bestemte registre.

Stk. 3. For registre, der er taget i brug eller er under opbygning ved lovens ikrafttræden, og for hvilke det ikke uden væsentlige systemtekniske ændringer er muligt at give udskrift af de registrerede oplysninger, får bestemmelserne i § 12, stk. 1 og 2, først virkning 3 år efter lovens ikrafttræden.

§ 30. Loven gælder ikke for registre, der føres for politiets og forsvarrets efterretningstjenester.

§ 31. Loven gælder ikke for registre, der føres for det færøske hjemmestyres myndigheder eller for rigsmyndigheder på Færøerne. Loven kan ved kgl. anordning sættes i kraft for rigsmyndighedernes registre med de afvigelser, som de særlige færøske forhold tilsiger.

Bemærkninger til lovforslaget.

Almindelige bemærkninger.

1. Formålet med lovforslaget er at sikre, at offentlige myndigheders oprettelse og brug af registre med personoplysninger, hvortil der anvendes elektronisk databehandling, sker på en sådan måde, at den enkelte borgers retsbeskyttelse og integritet ikke krænkes.

2. Justitsministeriet nedsatte den 9. september 1970 et udvalg, der fik til opgave at overveje de problemer vedrørende privates retsbeskyttelse, som er forbundet med oprettelse og brug af offentlige og private registre, navnlig under hensyn til den tekniske udvikling på dette område.

Registerudvalget afgav i juli 1971 en *delbetænkning om tavshedspligt for ansatte i edb-servicebureauer m. v., der behandler oplysninger for det offentlige*. Delbetænkningen findes som bilag 2 til forslag til lov om ændring af borgerlig straffelov m. v. (privatlivets fred), se F. T. 1971-72 tillæg A sp. 545 ff. Betænkningens forslag til en regel i straffelovens § 152, stk. 4, om tavshedspligt for ansatte i edb-servicebureauer, der maskinelt behandler eller opbevarer oplysninger for det offentlige, blev gennemført ved lov nr. 89 af 29. marts 1972. Forslagets behandling i folketinget findes i F. T. 1971-72 sp. 723, 1089, 3893, 4187 og tillæg B sp. 631.

Udvalget afgav i 1973 en *delbetænkning om private registre (nr. 687/1973)*. Betænkningen indeholdt et lovudkast, der danner grundlag for det forslag, der samtidig hermed er fremsat til lov om private registre.

Registerudvalget afgav i 1976 den afsluttende *betænkning om offentlige registre (nr. 767/1976)*. Betænkningen indeholder lovudkast med bemærkninger.

3. Registerudvalget har i den afsluttende betænkning på grundlag af en gennemgang af de eksisterende registre i den offentlige sektor foretaget en vurdering af, hvilke foranstaltninger det må anses for påkrævet at gennemføre ud fra hensynet til beskyttelse af den enkelte borger.

Udvalget har således, jfr. betænkningens afsnit 7.3 (side 152) overvejet, hvilke registre der bør undergives en mere indgående lovmæssig regulering. Udvalget har fundet, at selv om det som udgangspunkt må kræves, at enhver anvendelse af information sker på en hensigtsmæssig og korrekt måde, er det i særlig grad *registre med oplysninger, som kan*

henføres til bestemte personer, der kan give anledning til misbrug i forhold til borgerne. Udvalget har derfor — i overensstemmelse med sit kommissorium — ment at burde foreslå, at lovgivningen begrænses til alene at omfatte sådanne registre. Udvalget har samtidig overvejet, om alle registre med personoplysninger bør omfattes af loven. Udvalget anfører herom side 153 f., at selv om også manuelle registre kan misbruges, og det kan ske på måder, der ikke afgørende adskiller sig fra de misbrugssituationer, der kan foreligge ved edb-systemerne, er det først i og med opkomsten af elektronisk databehandling, at behovet for en registerlovgivning har manifesteret sig. Det er edb-systemernes smidighed og evne til at opbevare og behandle store datamængder, der har gjort dem såvel attråværdige som risikofyldte. Udvalget har derfor fundet det nærliggende at begrænse loven, således at den kun omfatter *edb-registre, dvs. registre eller andre systematiserede fortegnelser, hvor der gøres brug af elektronisk databehandling*.

Udvalget har endvidere bl. a. på baggrund af lovgivning om dette spørgsmål i udlandet overvejet, efter hvilke principper en lovgivning bør udformes. Udvalget har foretrukket en ordning, hvorefter der indføres visse generelle regler, der skal gælde samtidig med, at der gives hjemmel til at fastsætte særlige regler for de enkelte registre i det omfang, der viser sig at være behov herfor. Herunder kan der eventuelt blive tale om at give mulighed for ved disse særlige regler eller vilkår at fravige de generelle regler. Systemet beskrives kort således, *at lovgiveren har givet udtryk for bestemte retningslinier, som kan udfyldes eller præciseres efter en konkret vurdering*. Som begrundelse for valget af denne løsning anfører udvalget side 149 f. i betænkningen, at der er en række generelle spørgsmål, hvis løsning efter udvalgets opfattelse trænger sig på, og som det er muligt at beskrive tilstrækkeligt præcist i en lovtekst. Der tænkes f. eks. på *regler* om, hvilke oplysninger de enkelte myndigheder må indsamle og registrere, *regler* som sikrer, at borgerne får mulighed for at følge med i, hvilke registre de er optaget i, og *regler* som giver enhver registreret adgang til at kontrollere oplysningerne om sig selv. Et meget vigtigt område er endvidere *brugen* af de enkelte registre. Her erkendes det imidlertid, at det er ugørligt at give tilstrækkeligt præcise regler, men det er efter udvalgets opfattelse muligt i nogle standardregler at give en beskrivelse af, hvornår oplysninger må vide-

regives til private personer m. v. eller må udveksles mellem offentlige myndigheder. På grund af standardreglernes ret brede indhold er det imidlertid efter udvalgets opfattelse uacceptabelt at nøjes med denne generelle regulering. Der er behov for at kunne udfylde eller præcisere eventuelt fravige reglerne efter en konkret vurdering. I en sådan vurdering må indgå en afvejning af de registreredes interesser over for andre interesser, navnlig samfundsmæssige hensyn. Heri må endvidere indgå sikkerhedsmæssige overvejelser m. v.

4. Justitsministeriet kan i det væsentlige tiltræde de hovedsynspunkter, som registerudvalget har lagt til grund ved udarbejdelsen af det lovudkast, som indeholdes i betænkningen side 217 ff. Det foreliggende lovforslag er derfor udarbejdet på grundlag af dette udkast. På et enkelt område — registertilsynets opgaver og kompetence — indeholder forslaget dog regler, der fraviger betænkningens udkast. Om baggrunden herfor bemærkes følgende:

I betænkningens udkast stilles bl.a. forslag i kapitel 2 og 3 om oprettelse af en særlig tilsynsmyndighed, registernævnet, hvis opgaver nærmere er opregnet i betænkningen side 204 f., og som navnlig omfatter adgang til at fastsætte regler om de enkelte registers opbygning og drift. Dette forslag må navnlig ses på baggrund af, at det som anført ovenfor under pkt. 3 efter udvalgets opfattelse ikke vil være muligt udtømmende at regulere det offentliges registervirksomhed gennem fastsættelse af tilstrækkeligt præcise generelle regler i selve lovtæksten. I overensstemmelse hermed er betænkningens udkast bygget op omkring en række forholdsvis bredt formulerede, materielle rammebestemmelser, der på grundlag af en konkret vurdering forudsættes udfyldt eller præciseret, eventuelt fraveget, for de enkelte registers vedkommende. Der har i udvalget været enighed om, at kompetencen til at træffe de herved forudsatte individuelle bestemmelser bør henlægges til et selvstændigt organ, som tillige bør føre et løbende tilsyn med registrene og virke som klageinstans i forhold til visse afgørelser (f. eks. om egen-aces), der træffes af de registeransvarlige myndigheder. Der henvises til betænkningen side 147-149.

Udvalget har indgående overvejet spørgsmålet om, hvilken stilling der ved loven skal tillægges denne myndighed i forhold til den øvrige forvaltning, og har på dette punkt delt sig i tre mindretal. 5 medlemmer finder, at nævnets afgørelser bør kunne påklages til justitsministeren, 5 medlemmer finder, at nævnets afgørelser bør være endelige, og 1 medlem har ikke ønsket at tage bestemt standpunkt til, hvilken af de to løsninger der bør foretrækkes.

Til støtte for sit standpunkt har det 1. mindretal navnlig henvist til, at beslutningen om oprettelse af et offentligt register og fastsættelse af regler for det enkelte registers indhold og anvendelse har et så klart politisk præg, at det ikke vil være i overensstemmelse med det ministerielle system og ministrenes statsretlige stilling at henlægge sådanne afgørelser til et nævn, hvis afgørelser ikke kan indbringes for en minister til endelig afgørelse. Det 2. mindretal har heroverfor gjort gældende, at det må anses for stridende med almindelige forvaltningsretlige principper at undergive et selvstændigt og uafhængigt nævn, som der i udvalget har været enighed om at foreslå oprettet, rekurs til en minister, og at de retssikkerhedshensyn, der har dannet grundlag for ønsket om et lovgivningsinitiativ på dette område, på afgørende måde taler imod at indrømme en sådan rekursadgang. Efter dette mindretals opfattelse bør en eventuel uenighed mellem vedkommende minister og registertilsynet forelægges for folketinget til afgørelse gennem fremsættelse af et dertil sigtende lovforslag. Der henvises til betænkningen side 208 ff. og til betænkningens udkastets § 8, stk. 2.

Justitsministeriet kan for sit vedkommende tilslutte sig udvalgets forslag om, at der oprettes en ny myndighed med den opgave at føre tilsyn med de registeraktiviteter, der foreslås reguleret i det foreliggende lovforslag og i lovforslaget om private registre. De nærmere regler om denne myndigheds oprettelse og organisation er indeholdt i det foreliggende lovforslags kapitel 7.

Justitsministeriet er endvidere enig i, at der — navnlig af hensyn til at sikre en tilfredsstillende varetagelse af de funktioner, der vedrører tilsynsmyndighedens løbende kontrolvirksomhed — bør tillægges tilsynsmyndigheden en uafhængig stilling i forhold til den øvrige forvaltning. Denne uafhængighed må sikres ved, at tilsynsmyndigheden hverken undergives rekurs eller instruktionsbeføjelse i forhold til nogen administrativ myndighed. Denne funktionelle uafhængighed i forhold til den øvrige forvaltning bør endvidere så vidt muligt udstrækkes til at gælde alle tilsynets funktioner efter den foreslåede lovgivning. Justitsministeriet må på denne baggrund nære betænkelighed ved en ordning som den, der er foreslået af det første mindretal i udvalget, hvorefter tilsynsmyndighedens afgørelser undergives rekurs til justitsministeren (alternativ 1 til affattelse af betænkningens udkastets § 8, stk. 2).

Justitsministeriet er på den anden side enig med det nævnte mindretal i, at væsentlige principielle hensyn taler imod at henlægge den funktion at træffe beslutning om oprettelse af nye registre inden

for den offentlige sektor og til inden for lovens rammer at fastsætte nærmere forskrifter for registerets opbygning og drift til et uafhængigt nævns endelige afgørelse. Udøvelsen af denne kompetence må herop på en konkret afvejning af administrative effektivitets- og rationaliserings hensyn over for hensynet til beskyttelse af individets integritet, og den endelige stillingtagen til, hvad denne interesseafvejning i det enkelte tilfælde fører til, er en så politisk præget funktion, at den kun, hvis særlige hensyn taler derfor, bør henlægges til et uafhængigt organ uden noget politisk mandat.

Det hensyn til at skabe øgede garantier for den enkeltes integritet på dette område, der danner baggrunden for det foreliggende lovgivningsinitiativ, synes imidlertid ikke med afgørende vægt at tale for en fravigelse af dette udgangspunkt.

Det mest nærliggende alternativ til en ordning, hvorefter kompetencen til at træffe beslutning om oprettelse af et nyt offentligt register og til at fastsætte nærmere forskrifter for dets opbygning og drift henlægges til en uafhængig tilsynsmyndigheds endelige afgørelse, er en ordning, hvorefter denne kompetence henlægges til den politisk ansvarlige minister, men således, at der forinden skal indhentes en udtalelse fra tilsynsmyndigheden. Dette indebærer, at den lovmæssige regulering reelt kommer til at bygge på en tilladelsesordning og dermed på en mere intensiv *forudgående* kontrol end den kontrolordning, der har været enighed i udvalget om at lægge op til, og som principielt bygger på en *efterfølgende* kontrol gennem et anmeldelsessystem. Der henvises herved til bemærkningerne i udvalgsbetænkningens afsnit 7.2. (Tilladelse eller anmeldelse). De administrative modhensyn, der har ført udvalget til at vige tilbage for at stille forslag om en tilladelsesordning, mindskes imidlertid væsentligt i styrke, når arbejdsbyrden i forbindelse med administrationen af en tilladelsesordning som efter det her skitserede alternativ i betydeligt omfang fordeles på samtlige ressortmyndigheder.

Det er klart, at den rådgivende funktion i forhold til ressortministeren, som efter dette alternativ henlægges til tilsynsmyndigheden, forudsætter, at tilsynsmyndigheden organiseres som et selvstændigt og uafhængigt organ i forhold til den øvrige forvaltning. Det forhold, at tilsynsmyndigheden ikke har en egentlig afgørelseskompetence i forbindelse med sager om oprettelse af nye offentlige registre, vil endvidere være egnet til at styrke denne uafhængighed. Den alternative ordning indebærer, at tilsynsmyndigheden frigøres for den politisk prægede interesseafvejning, der nødvendigvis er forbundet med en beslutning om oprettelse af et nyt register og

med fastsættelse af de nærmere forskrifter for dets opbygning og drift, og at det derfor med større styrke kan gøre de retssikkerhedssynspunkter gældende, som tilsynsmyndigheden i særlig grad bør varetage. Hertil kommer, at henlæggelsen af den egentlige afgørelseskompetence til vedkommende minister medfører, at de nævnte beslutninger træffes under sædvanligt politisk ansvar, hvilket i sig selv indeholder en yderligere garanti for, at retssikkerhedssynspunkterne vil blive varetaget i tilstrækkeligt omfang under beslutningsprocessen. Denne garanti kan yderligere styrkes ved at give tilsynsmyndigheden adgang til at offentliggøre afgivne udtalelser, inden ressortministerens endelige afgørelse foreligger.

Udgangspunktet i lovforslagets kapitel 3 er, at kompetencen til at træffe bestemmelse om oprettelse af et nyt *statsligt* register og til at fastsætte forskrifter om de enkelte registers indhold og drift m. v. i overensstemmelse med de principielle synspunkter, der er gjort gældende i det foregående, henlægges til vedkommende ressortministers afgørelse. Det er dog samtidig fastsat, at der forinden oprettelsen af et nyt register og fastsættelse af forskrifter for registerets virksomhed skal indhentes en udtalelse fra registertilsynet. For så vidt angår registre, der føres for en *kommunal myndighed*, skal beslutningen om oprettelse og fastsættelse af forskrifterne som hovedregel træffes af vedkommende kommunalbestyrelse. Også her skal der forinden indhentes en udtalelse fra registertilsynet. I de tilfælde, hvor registertilsynet ikke kan tiltræde et forslag om oprettelse af et nyt register eller et forslag til forskrifter om dette registers indhold og drift m. v., skal sagen forelægges for finansministeren, der træffer den endelige administrative afgørelse. Er registeret eller registersystemet indrettet med henblik på at kunne føres for kommunale myndigheder fra flere kommuner — typisk *landsdækkende registersystemer* — må registeret eller registersystemet ikke tages i brug, forinden finansministeren har godkendt systemet og fastsat forskrifter for dets indhold og drift m. v. Inden finansministeren træffer afgørelse i sådanne sager, skal der indhentes en udtalelse fra registertilsynet.

5. I vore dage er centrale eller landsdækkende edb-registre et uundværligt led i administrationen inden for en række forvaltningssektorer, både hvad angår planlægning, f. eks. med henblik på ny lovgivning, og den daglige administration. Dette gælder uanset, om de nævnte registre eller registersystemer drives af staten eller af en af de kommunale sammenslutninger.

F. t. l. vedr. offentlige registre.

Oprettelsen, driften og ikke mindst videreudviklingen af sådanne landsdækkende registre eller registersystemer rejser derfor særlige problemer, der går udover de hensyn til den enkeltes integritet, som i overensstemmelse med registerudvalgets kommissorium har stået i forgrunden for dette udvalgs arbejde. Der kan her navnlig være grund til at pege på behovet for, at man på det tidligst mulige stadium sikrer sig den fornødne samordning mellem de forskellige landsdækkende registre.

For så vidt angår registres anvendelse til statistiske formål er visse samordningsopgaver henlagt til Danmarks statistik, jfr. loven herom.

For de *statslige registre* er de nævnte administrative hensyn tilgodeset i øvrigt gennem økonomiministeriets cirkulære af 18. marts 1966, hvorefter statslige styrelser og institutioner, der påtænker at anvende elektronisk databehandling til løsning af administrative herunder statistiske opgaver, forinden skal rette henvendelse til administrationsrådet, nu finansministeriet (administrationsdepartementet). Efter cirkulæret er formålet hermed bl. a., at finansministeriet kan foretage en planlægning og en koordinering med henblik på at sikre den mest rationelle og økonomiske udnyttelse af edb-teknikken. Denne ordning foreslås lovfæstet i lovforslagets § 4, stk. 1.

For de *registre, der føres for flere kommuner i fællesskab*, gælder det, at de på samme måde som de store statslige registre i vidt omfang er landsdækkende, og at de har samme generelle betydning for administration og planlægning inden for de lovgivningsområder, de vedrører. Ud fra almindelige offentligtretlige synspunkter og synspunkter vedrørende opgavefordelingen mellem stat og kommune kan den nuværende ordning, hvorefter disse registre eller registersystemer i alt væsentligt administreres af de kommunale organisationer eller sammenslutninger af disse, ikke anses for tilfredsstillende.

Det er derfor regeringens opfattelse, at der bør tilvejebringes sådanne rammer for administrationen af disse registersystemer, at afgørelsen af spørgsmål om registrenes oprettelse, drift og videreudvikling henlægges under en politisk ansvarlig minister.

Regeringens stillingtagen til den nærmere udformning af en sådan ordning må imidlertid afvente overvejelser i det af finansministeriet i sommeren 1976 nedsatte udvalg vedrørende samordning af forvaltningens anvendelse af edb til administrative formål. Udvalget er anmodet om at afgive en udtalelse om spørgsmålet snarest.

I konsekvens af den anførte principielle opfattelse er det i dette lovforslag forudsat, at finansministeren under udøvelsen af sine beføjelser efter lovfors-

slagets § 7 også kan varetage de nævnte videregående administrative hensyn, men dette spørgsmål kan først endeligt afklares under lovforslagets behandling i folketinget, når den nævnte udtalelse fra udvalget foreligger.

6. Det foreliggende lovforslag svarer som anført under pkt. 4 bortset fra bestemmelserne i kapitel 3 i det væsentlige til lovudkastet i registerudvalgets betænkning. Spørgsmålet om videregivelse af oplysninger fra det centrale personregister bør af lovtækniske grunde reguleres i loven om folkeregistrering. Der er derfor samtidig hermed fremsat forslag til lov om ændring af denne lov. Der henvises til bemærkningerne til dette lovforslag med hensyn til de mere generelle overvejelser om bestemmelsen herom i betænkningens udkastets § 19.

7. Hovedpunkterne i det foreliggende lovforslag er følgende:

a. Loven omfatter efter kapitel 1 edb-registre, der føres for den offentlige forvaltning og som indeholder oplysninger, der kan henføres til bestemte personer. Vedkommende minister kan udvide loven til at omfatte edb-registre, der føres for visse nærmere beskrevne selskaber, institutioner m. v. Ministeren kan endvidere udvide loven til at omfatte registre, hvortil der ikke anvendes elektronisk databehandling.

b. Efter lovforslagets kapitel 2 kan registre, der føres for en statslig myndighed, kun *oprettes* efter godkendelse af vedkommende minister efter forhandling med finansministeren. Forinden registeret tages i brug, skal der være fastsat forskrifter for registerets opbygning og drift, der opfylder bestemmelserne i kapitel 3-6. Forskrifterne skal som udgangspunkt fastsættes af vedkommende minister, der forinden skal indhente en *udtalelse* herom fra *registertilsynet*. For registre, der føres for en kommunal myndighed, skal beslutning om oprettelse og forskrifternes fastsættelse som hovedregel foretages af vedkommende kommunalbestyrelse. Kan registertilsynet ikke tiltræde et forslag, forelægges sagen for finansministeren, der træffer den endelige administrative afgørelse. Er registeret eller registersystemet indrettet med henblik på at kunne føres for flere kommuner, skal det godkendes af finansministeren. Registertilsynets udtalelse skal indhentes forinden godkendelsen.

De nævnte bestemmelser gælder tilsvarende ved *sankøring* af registre, der er oparbejdet med henblik på varetagelse af forskellige opgaver bortset fra sankøring med henblik på uddrag i statistisk eller videnskabeligt øjemed.

c. Kapitel 3 indeholder bestemmelser om, *hvilke oplysninger der må registreres i edb-registre*. Der må som hovedregel kun registreres oplysninger, der klart er af betydning for varetagelsen af vedkommende forvaltningsmyndigheds opgaver. Særligt følsomme oplysninger må kun registreres, såfremt det er nødvendigt, og oplysninger om politiske forhold kun, såfremt oplysningerne er offentligt tilgængelige. I registre, der anvendes løbende, skal oplysningerne holdes ajour, og oplysninger, der har mistet deres betydning, skal slettes. Der skal foretages kontrol til sikring af, at registrerede oplysninger er rigtige, og urigtige oplysninger skal slettes. Der skal endvidere træffes sikkerhedsforanstaltninger imod misbrug m. v. herunder foranstaltninger, der muliggør, at særlige typer registre kan bortskaffes eller tilintetgøres i tilfælde af krig o. l.

d. Registrerede personer har efter lovforslagets kapitel 4 som hovedregel adgang til at blive *gjort bekendt med de oplysninger*, der er registreret om dem. Det gælder dog bl. a. ikke, hvis den registreredes interesse i at få kendskab til oplysningerne bør vige for afgørende hensyn til offentlige eller private interesser. Meddelelsen skal som hovedregel være skriftlig. Oplysninger fra sygdomsregistre skal altid meddeles af en læge og kan altid gives mundtligt. En registreret kan som hovedregel kun kræve oplysninger med 12 måneders mellemrum. Registertilsynet afgør endeligt tvivlsspørgsmål om ret til egen-acces efter dette kapitel.

e. Efter kapitel 5 kan der *videregives oplysninger til private*, når disse i forvejen er offentligt tilgængelige, når den registrerede eller den, der handler på hans vegne, har meddelt samtykke hertil samt under nærmere angivne betingelser i tilfælde, hvor private personer og virksomheder til brug i konkrete retsforhold kan dokumentere en retlig interesse i at få de pågældende oplysninger. Endvidere kan der ske videregivelse af oplysninger fra sygdomsregistre m. v. til læger m. v. i samme omfang, som det finder sted i dag. Der vil endelig kunne videregives oplysninger til forskningsformål.

f. Efter lovforslagets kapitel 6 kan der *videregives oplysninger til offentlige myndigheder* i samme omfang som til private efter kapitel 5 og i øvrigt i det omfang, det sker ifølge særlig lovhjemmel. Endelig vil der kunne videregives oplysninger, såfremt de har væsentlig betydning for vedkommende myndigheds virksomhed eller har væsentlig betydning for en afgørelse, som myndigheden skal træffe.

g. Der oprettes efter kapitel 7 et registertilsyn, der består af et råd og et sekretariat.

Registertilsynet skal foruden at afgive udtalelser i forbindelse med oprettelse af nye registre føre tilsyn

med registrene. Registertilsynet kan herunder afkræve de registeransvarlige myndigheder oplysninger og foretage inspektion på de steder, hvor registrene føres. Tilsynet kan påtale overtrædelser af forskrifter eller i øvrigt forefundne mangler. Tilsynet kan endvidere fremkomme med forslag til ændrede regler for registrenes indhold og drift m. v. Registertilsynet skal udarbejde en årsberetning og kan i øvrigt offentliggøre udtalelser, som tilsynet har afgivet i medfør af loven.

8. De økonomiske virkninger af lovforslagets gennemførelse vil være knyttet dels til registertilsynets oprettelse og drift og dels til visse merudgifter for de registerførende myndigheder, navnlig som følge af reglerne om egen-acces og yderligere sikkerhedsforanstaltninger til sikring mod misbrug m. v. Hertil kommer visse merudgifter i forbindelse med den ministerielle sagsbehandling efter forslagets kapitel 2, navnlig § 7.

Spørgsmålet om størrelsen af tilsynets arbejdsbyrde er vanskeligt at besvare præcist. Tilsynets opgaver omfatter dels tilsyn m. v. med de offentlige myndigheders registre og dels de funktioner, der er tillagt tilsynet efter forslaget om private registre m. v. Det er bl. a. på grund af den omfattende produktudvikling, der finder sted indenfor edb-teknikken både med hensyn til maskiner og med hensyn til brugen af edb i forbindelse med behandling af registre, meget vanskeligt at afgøre, f. eks. hvor mange registeraktiviteter der vil blive omfattet af de udvidede tilsynsregler for edb-servicebureauer efter loven om de private registre.

I betænkningen side 215 f. skønnes antallet af eksisterende edb-registre inden for den offentlige sektor at være ca. 500 med en forventet årlig tilvækst på ca. 50 registre.

I *den svenske datainspektion* er ansat 25 personer, hvoraf 15 er akademiske sagsbehandlere — jurister, økonomer og edb-teknikere — og 10 er kontorfunktionærer. Budgettet er for 1975-76 på 3,4 millioner svenske kroner. Det er imidlertid klart, at det danske registertilsyns sekretariat bør være mindre. Det svenske koncessionssystem, der også omfatter den private sektor, betyder, at opgaverne er langt mere omfattende. Således har datainspektionen modtaget ansøgning om tilladelse for knap 15.000 registre. I *det norske udvalgs betænkning* foreslås ansat 8 personer i *det norske datatilsyn*, og de samlede driftsudgifter anslås til ca. 1 million norske kroner årligt i 1974-priser.

På grundlag af en vurdering af omfanget af tilsynets opgaver — herunder inspektionsvirksomhed på stedet — en vurdering, der er behæftet med en ikke

ringe usikkerhed, skønnes det, at sekretariatet foruden direktøren og den nødvendige kontormæssige bistand bør bestå af 6 heltidsansatte akademisk og teknisk uddannede sagsbehandlere.

De årlige driftsudgifter til registertilsynet, herunder honorar til rådets formand og medlemmer anslås herefter at ville udgøre 2 mill. kr. i 1976-priser.

9. Registerudvalgets lovudkast i betænkningen om offentlige registre har været forelagt samtlige ministerier, Foreningen af politimestre i Danmark, politidirektøren, rigspolitichefen, rigsadvokaten, direktoratet for kriminalforsorgen, Advokatrådet, Landsorganisationen i Danmark, Dansk Arbejdsgiverforening, Forbrugerrådet, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, Assurandør-Societetet, Den danske Bankforening, Danmarks Sparekasseforening, Fællesforeningen for Danmarks Brugforeninger, Butikshandelens Fællesråd, Grosserer-Societetet, Håndværksrådet, Industrirådet, Stormagasinerne Fællesråd, Provinshandelskammeret, EDB-rådet, Databehandlingsforeningen, Foreningen af danske edb-servicebureauer, Købmandsstandens Oplysningsbureau A/S, H. Hyldahl A/S, Tefka Direkte Reklame A/S, Dansk organisation af Detailhandelskæder, Dansk direkte-reklameforening, Kommunernes Landsforening, Amtsrådsforeningen i Danmark, Københavns kommune, Frederiksberg kommune, hovedstadsrådet, forbrugerombudsmanden, Fællesrådet for danske Tjenestemand- og Funktionærorganisationer og Akademikernes Centralorganisation.

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser.

Til kapitel 1.

I kapitel 1 foretages den nærmere afgrænsning af lovens område ved at beskrive, hvilke registre der falder ind under loven. § 1 angiver lovens centrale område. §§ 2 og 3 medtager nogle typer registre, som ikke omfattes af beskrivelsen i § 1, men som efter justitsministeriets opfattelse bør kunne inddrages under den regulering, der tilsigtes med loven.

Til § 1.

Bestemmelsen svarer med enkelte ændringer til betænkningens udkastet.

Efter *stk. 1*, der fastlægger lovens hovedområde, er edb-registre med personoplysninger, der føres for den offentlige forvaltning, omfattet af loven.

I *stk. 2 og 3* forklares, hvornår der foreligger et edb-register, og hvad der forstås ved personoplysninger.

Ved fastlæggelsen af, hvilke institutioner der skal henregnes til „den offentlige forvaltning“, skal der

lægges vægt på en bedømmelse af institutionernes organisatoriske placering, og kun i tilfælde, hvor denne kan give anledning til tvivl, tillige på, hvilke funktioner institutionen udøver. Udtrykket offentlig forvaltning har således samme indhold som det tilsvarende begreb i loven om offentlighed i forvaltningen. Således kan institutioner, der er oprettet på privatretligt grundlag, som f. eks. selvejende institutioner og foreninger, kun henregnes til „den offentlige forvaltning“ og dermed være omfattet umiddelbart af loven, såfremt de udøver offentlig virksomhed af mere omfattende karakter og derved er undergivet intensiv offentlig regulering, tilsyn og kontrol. Institutioner, der er organiseret i selskabsform, f. eks. aktieselskaber og interessentskaber, falder uden for loven, medmindre de inddrages i medfør af forslaget § 2.

Omfattet af loven er endvidere kun registre, der føres for offentlige forvaltningsmyndigheder, dvs. føres i forbindelse med løsning af forvaltningssopgaver. Det er i den forbindelse uden betydning, om registeret føres af myndigheden selv, eller om den tekniske bearbejdning foretages af en anden offentlig myndighed eller et privat edb-servicebureau. Uden for loven falder edb-registre, der føres af offentlige myndigheder, men for private, f. eks. registreringer der foretages i forbindelse med private forskningsprojekter. På dette punkt fraviger lovforslaget betænkningens udkastet.

Den myndighed, for hvilken et register føres, vil typisk tillige være *den registeransvarlige myndighed* i den betydning, hvori dette udtryk anvendes i dette lovforslag. Det er denne myndighed, der har den retlige rådighed over de oplysninger, der indgår i registeret, og som derfor også inden for rammerne af loven og de fastsatte forskrifter må tage stilling til, i hvilket omfang begæringer om at blive gjort bekendt med de registrerede oplysninger kan imødekommes. I visse tilfælde, navnlig hvor et register føres for flere myndigheder, kan spørgsmålet om placeringen af dette registeransvar i snæver forstand give anledning til tvivl, og det må da præciseres i de forskrifter, der fastsættes for det pågældende register.

Edb-registre er i *stk. 2* afgrænset som registre eller andre systematiserede fortegnelser, hvor der gøres brug af elektronisk databehandling. Det er herved forudsat, at en ansamling af systematiserede oplysninger skal have en vis selvstændig tilværelse for at kunne anses for et register. Begrebet edb-registre er ikke en datateknisk definition i den forstand, at det er identisk med registerbegrebet i et edb-system, f. eks. et magnetbånd. Det vil således normalt være rimeligt at anse hele systemet — f. eks. CPR-regi-

steret — bestående af flere datafiler eller delregistre og de til disse hørende programmer m. v. som ét edb-register, såfremt systemet teknisk og administrativt fungerer som en enhed. Den nærmere afgrænsning af edb-registerbegrebet må overlades til praksis.

I *stk. 3* fastlægges nærmere, hvad der forstås ved personoplysninger. Personoplysninger er herefter oplysninger, som kan henføres til bestemte personer, selv om dette forudsætter kendskab til personnummer, registreringsnummer eller lignende særlige identifikationer som f. eks. løbenummer. Offentlige myndigheders edb-registre er kun omfattet af loven, hvis registeret indeholder sådanne oplysninger. Denne begrænsning skyldes, at lovens hovedsigte er at beskytte de enkelte borgere mod datamisbrug. Forudsætningen for, at der overhovedet kan ske sådanne krænkelse, er, at registeret kan give oplysninger om bestemte personer.

Registeret må således indeholde oplysninger, som kan identificere en bestemt person, for at være omfattet af loven. Det vil først og fremmest sige oplysninger om navn og adresse eller personnummer. Efter formuleringen er det imidlertid ikke nødvendigt for at bringe registeret ind under loven, at identifikationsoplysningen er alment bekendt eller umiddelbart tilgængelig. Også registre, som indeholder identifikationer, som kun gør det muligt for den indviede at forstå, hvem en oplysning vedrører, omfattes af loven. Det er således tilstrækkeligt, at der i registeret findes et løbenummer eller lignende, f. eks. medlemsnummer eller journalnummer. Hvis f. eks. navn og adresse erstattes af en speciel nummerering, der kan føres tilbage til den oprindelige individuelle oplysning, er dette ikke tilstrækkeligt til at undtage registeret fra loven.

Det er ikke afgørende, om registeret efter en traditionel sprogbrug kan kaldes et personregister. Loven omfatter således også tingsregistre, f. eks. motor- eller ejendomsregistre, der indeholder oplysninger om ejerforhold, der kan henføres til bestemte personer. Det samme gælder erhvervsregistre med personoplysninger.

Til § 2.

Bestemmelsen træder i stedet for § 2 i betænkningens udkastet, hvis affattelse efter justitsministeriets opfattelse ville kunne give anledning til fortolkningstvivl. Efter bestemmelsen kan vedkommende minister efter indhentet udtalelse fra registertilsynet bestemme, at registre, der føres for nærmere angivne selskaber m. v., skal være omfattet af loven i tilfælde, hvor dette ikke følger umiddelbart af § 1, såfremt udgifterne ved deres virk-

somhed overvejende dækkes af statslige eller kommunale midler. Overførelsen af midler vil normalt bestå i direkte tilskud, men bestemmelsen omfatter også tilfælde, hvor en institutions udgifter dækkes i form af egentlige betalinger fra offentlige myndigheder for modydelse. Kravet om, at den offentlige udgiftsdækning skal være „overvejende“, indebærer, at andelen skal være af en betragtelig størrelse i forhold til de samlede udgifter, i alt fald ikke under 60-70 pct. heraf. Der må i øvrigt anlægges en individuel bedømmelse af institutionen på grundlag af en række andre faktorer, herunder navnlig, hvilken virksomhed institutionen udøver. Bestemmelsen vedrører alene betaling af driften og kan derfor ikke bringes til anvendelse som følge af f. eks. størrelsen af det offentlige aktiebesiddelse i et selskab.

Beføjelsen til at træffe bestemmelse efter § 2 tilkommer „vedkommende minister“, dvs. den minister, under hvis lovgivningsområde institutionen m. v. hører.

Denne adgang til at udstrække lovens område findes påkrævet, bl. a. fordi der allerede i dag findes en række større edb-registre, der indeholder oplysninger af endog meget personlig karakter, som ellers ikke ville blive underkastet den indgående kontrol, som bl. a. er hensigten med lovgivningen. Der kan i den forbindelse henvises til side 227 i betænkningen om offentlige registre.

Samtlige ministerier må derfor i forbindelse med en gennemgang af de registre, der hører under deres ressort, men som føres for institutioner, der ikke er omfattet af forslaget § 1, foretage en konkret vurdering af registrene til afgørelse af, hvorvidt de bør inddrages under lovens regler.

Registertilsynet vil kunne henlede et ministeriums opmærksomhed på registre, som efter tilsynets opfattelse bør være omfattet af loven.

Et register, der i medfør af denne bestemmelse inddrages under loven om offentlige registre, vil ikke herefter tillige være omfattet af reglerne i lov om private registre, jfr. bestemmelsen i § 2, stk. 1, i sidstnævnte lovforslag.

Til § 3.

Efter § 3 kan vedkommende minister bestemme, at andre registre med personoplysninger, der føres for de i § 1, stk. 1, og § 2 nævnte myndigheder og institutioner, omfattes af loven. Der sigtes herved til større manuelle registre, der indeholder personlige oplysninger som f. eks. straffeoplysninger og helbredsoplysninger.

Baggrunden for bestemmelsen er bl. a. at sikre, at en række eksisterende registre, der for tiden føres manuelt, kan inddrages under loven.

Bestemmelsen svarer i det væsentlige til betækningsudkastet. Justitsministeriet har dog fundet, at det burde være vedkommende ressortminister, der traf den pågældende beslutning, således at der forinden blev indhentet en udtalelse om spørgsmålet fra registertilsynet.

Også her vil registertilsynet kunne henstille, at registre inddrages under loven.

Til kapitel 2.

Om begrundelsen for den nærmere udformning af bestemmelserne i dette kapitel henvises til pkt. 4 i de almindelige bemærkninger.

Til § 4.

Til stk. 1 og 2.

Efter *stk. 1* må registre, der skal føres for en statslig myndighed, kun oprettes med godkendelse af vedkommende minister efter forhandling med finansministeren. Bestemmelsen om, at spørgsmål af den nævnte art skal forhandles med finansministeren, svarer til den gældende retstilstand. Efter økonomiministeriets cirkulære af 18. marts 1966 skal statslige styrelser og institutioner, der påtænker at anvende elektronisk databehandling til løsning af administrative herunder statistiske opgaver, forinden rette henvendelse til administrationsrådet, nu finansministeriet (administrationsdepartementet). Finansministeren skal efter forslaget sikre den fornødne samordning af registeranvendelsen inden for den statslige administration.

I tilfælde af, at myndigheder under forskellige ministerier sammen skal oprette og benytte et register, tilkommer kompetencen den minister, hvis ministerium skal afholde den største del af udgiften ved oprettelsen og driften af registeret.

Efter *stk. 2* skal vedkommende minister, inden registeret tages i brug, dvs. inden der indgår oplysninger i edb-registeret, have fastsat forskrifter om registerets opbygning og drift. Ministeren kan i stedet bemyndige en anden f. eks. en styrelse til at fastsætte forskrifterne. Det pågældende ministerium kan selv udarbejde forskrifterne eller overlade udarbejdelsen til den myndighed, der skal være ansvarlig for den senere brug af det pågældende register, således at ministeren alene foretager den formelle fastsættelse af forskrifterne.

Ministerens godkendelse af oprettelse af et bestemt register vil formentlig normalt falde sammen med fastsættelsen af forskrifter for registeret. Bestemmelsen er dog udformet således, at det er muligt at forelægge de mere principielle spørgsmål om oprettelse af edb-registre på et bestemt forvaltningsområde for ministeren, og samtidig opnår regi-

stertilsynet adgang til at udtale sig om spørgsmålet på et tidligere stadium i medfør af forslagets § 5. Herved vil det kunne undgås, at der afholdes forgæves omkostninger til planlægning og videreudvikling af et system i tilfælde, hvor ministeren ikke vil meddele godkendelse.

De forskrifter, der skal fastsættes for registeret efter *stk. 2*, skal som minimum opfylde de krav, der stilles til ethvert registers opbygning og drift efter reglerne i kapitel 3-6. Forskrifterne skal således indeholde bestemmelser om, hvilke typer oplysninger der må være i registeret, om adgangen til at benytte og videregive oplysninger, i hvilket omfang oplysningerne må tilvejebringes eller videregives ved samkøring med andre registre, nærmere regler om egen-aces, kontrol og sikkerhedsforanstaltninger osv. Forskrifterne vil i et vist omfang kunne udformes som en henvisning til lovens almindelige regler.

Til stk. 3.

Efter bestemmelsen gælder *stk. 1* og *2* tilsvarende, såfremt der skal ske samkøring af registre, der er oparbejdet med henblik på varetagelse af forskellige opgaver, medmindre samkøringen udelukkende foretages med henblik på uddrag i statistisk eller videnskabeligt øjemed.

Edb-teknikken gør det muligt hurtigt og på en systematisk måde at sammenkoble oplysninger om de enkelte registrerede personer. Denne sammenkobling (samkøring) af edb-registre kan være motiveret af enten ønsket om rationalisering eller et ønske om at tilvejebringe andre oplysninger eller nye sammenhænge på grundlag af adskilte registre-

Administrative rationaliseringshensyn kan således føre til, at data, der benyttes i forskellige registersystemer, samles i ét register, der er tilgængeligt for de enkelte systemer.

Som anført kan samkøring af registre også have til formål at tilvejebringe *yderligere oplysninger* på grundlag af hidtil adskilte registreringer. Der kan for det første være tale om at gøre eksisterende oplysninger tilgængelige i nye sammenhænge, f. eks. ved at sidestille oplysninger fra patientregistre med socialregistre eller strafferegistre. For det andet kan der være tale om at kombinere oplysninger fra forskellige registre, således at kombinationen af oplysninger giver et mere detaljeret billede af enkeltindivider, som ikke kan udledes af registrerne hver for sig. Det kunne f. eks. tænkes, at en samkøring af skatte-, moms- og socialregistre kan vise forhold om enkeltindivider, som ikke kan aflæses af de enkelte registre.

Justitsministeriet finder det ligesom registerud-

valget påkrævet, at der føres kontrol med disse former for samkøring. Det bestemmes derfor, at bestemmelserne i stk. 1 og 2 gælder tilsvarende, såfremt der skal foretages samkøring af registre, der af samme eller forskellige myndigheder er oparbejdet med henblik på varetagelse af forskellige opgaver, medmindre samkøring udelukkende foretages med henblik på uddrag i statistisk eller videnskabeligt øjemed. Bestemmelsen går for så vidt videre end betænkningssudkastets § 22, stk. 2, 3. og 4. pkt., ved at kræve godkendelse af en påtænkt samkøring efter samme regler som ved oprettelse af nye registre. På den anden side har man sidestillet samkøring i videnskabeligt øjemed med samkøring i statistisk øjemed.

Den nærmere afgrænsning af de tilfælde, der er omfattet af bestemmelsen, kan måske give anledning til nogen tvivl, bl. a. fordi begrebet „samkøring“ næppe kan defineres helt entydigt, ligesom det undertiden kan være tvivlsomt, hvornår to registre kan siges at være oparbejdet med henblik på varetagelse af forskellige opgaver. Det afgørende er, om der ved transaktionen dannes et nyt register, som indeholder andre *datatyper* end de oprindelige registre eller gør de eksisterende oplysninger tilgængelige i nye sammenhænge. Således vil f. eks. de sædvanlige ajourføringer, der foretages ved leverancer fra det centrale personregister, ikke være omfattet af bestemmelsen. Det må overlades til praksis at afstikke de mere præcise grænser for, hvilke former for samkøring der omfattes af bestemmelsen i stk. 3.

I hvilket omfang, der kan foretages samkøring med en anden myndigheds registre, må i øvrigt afgøres efter forslagetts regler i § 9 om, hvilke oplysninger der må registreres, og § 20 om videregivelse af oplysninger til offentlige myndigheder.

Til § 5.

Efter bestemmelsen i *stk. 1* skal der indhentes en udtalelse fra registertilsynet, forinden der meddeles godkendelse til oprettelse af et register efter § 4, stk. 1, eller fastsættes forskrifter efter § 4, stk. 2. I de tilfælde, hvor ministeren har henlagt kompetencen til at fastsætte forskrifter til en underordnet myndighed, og registertilsynet ikke har kunnet tiltræde et forelagt udkast til forskrifter, skal sagen efter bestemmelsen i *stk. 2* forelægges for vedkommende minister, der træffer endelig afgørelse i sagen.

For at registertilsynet skal kunne afgive en udtalelse om, hvorvidt et register bør oprettes, må vedkommende ministerium i rimeligt omfang redegøre for det påtænkte registers opbygning og drift, herunder om formålet med registeret og om behovet for at anvende et edb-register til løsning af den pågæl-

dende opgave. Registertilsynets udtalelse vil blive af mere principiel karakter, og tilsynet vil være berettiget til at foretage en fornyet bedømmelse, når de nærmere forskrifter for registerets opbygning og drift bliver forelagt.

Registertilsynet skal foretage en vurdering af den risiko for integritetskrænkelse, der opstår i forbindelse med oprettelsen og brugen af det påtænkte register, og på det grundlag afgøre, hvorvidt det må anses for forsvarligt, at det pågældende register oprettes.

For så vidt angår et forelagt udkast til forskrifter for et register, kan registertilsynet foreslå de ændringer af de forelagte regler med hensyn til registerets opbygning og drift, herunder adgangen til registreringer, lagre og videregive oplysninger samt om kontrol- og sikkerhedsforanstaltninger, som tilsynet anser for nødvendige til sikring af den personlige integritet og til forebyggelse mod misbrug m. v. af de registrerede oplysninger.

Registertilsynet vil i sine udtalelser kunne henstille, at der foretages ændringer i forelagte forskrifter med henblik på en styrkelse af privatlivets beskyttelse, selv om forskrifterne i øvrigt findes at opfylde de krav, der stilles efter bestemmelserne i kapitel 3-6.

Om offentliggørelse af registertilsynets udtalelser henvises til forslagetts § 27, stk. 2.

Til § 6.

Efter bestemmelsen i *stk. 1* må registre, der føres for en kommunal myndighed, f. eks. ligningskommission og skolekommission, kun oprettes, såfremt beslutning herom er truffet af vedkommende kommunalbestyrelse, herunder amtsråd, hovedstadsrådet og Grønlands landsråd. Efter bestemmelsen skal beslutningen træffes af kommunalbestyrelsen selv, og der er ikke adgang til at delegere denne beslutningskompetence til andre. Hensigten med bestemmelsen er at sikre, at beslutninger, der efter omstændighederne kan være af indgribende betydning for kommunens borgere, alene kan træffes af det politisk ansvarlige organ — kommunalbestyrelsen. Efter *stk. 2* skal der fastsættes forskrifter for registerets opbygning og drift, inden registeret tages i brug, og fastsættelsen heraf kan af kommunalbestyrelsen henlægges til den pågældende kommunale myndighed.

Efter bestemmelsen i *stk. 3* skal der indhentes en udtalelse fra registertilsynet, forinden der træffes beslutning om oprettelse af et register, eller der fastsættes forskrifter. Kan registertilsynet ikke tiltræde et forslag, forelægges sagen for finansministeren, der træffer endelig administrativ afgørelse i sagen. Af-

gørelsen efter denne bestemmelse er henlagt til finansministeren, fordi denne i kraft af, at styringen af den statslige administrations brug af elektronisk databehandling som anført under bemærkningerne til forslaget § 4 er henlagt til administrationsdepartementet, har den fornødne edb-tekniske sagskundskab til at behandle de pågældende sager.

Efter bestemmelsen i *stk. 4* gælder bestemmelserne i *stk. 1-3* tilsvarende i de samme tilfælde af samkøring af registre, der er nævnt i forslaget § 4, *stk. 3*.

Til § 7.

I den kommunale sektor er det et karakteristisk træk, at registersystemerne udvikles og tilbydes kommunerne af private edb-servicebureauer og for tiden næsten udelukkende af Kommunedata. Systemerne udvikles således, at alle landets kommuner eller grupper heraf kan anvende dem. Registersystemet kan i nogle tilfælde være indrettet således, at et standardsystem tilbydes hver enkelt kommune, uden at den enkelte kommune i øvrigt får adgang til de øvrige deltagende kommuners oplysninger. I andre tilfælde tænkes registeret indrettet således, at det vil være muligt for en kommune at trække på oplysninger om andre end de borgere, der aktuelt bor i kommunen, således at registeret i egentlig forstand bliver landsdækkende.

Begge typer registre omfattes af bestemmelsen i *stk. 1*, der omfatter alle registre eller registersystemer, der er indrettet med henblik på at kunne føres for kommunale myndigheder fra flere kommuner. Efter bestemmelsen må der ikke ske tilslutning til et sådant registerprojekt, før det er godkendt af finansministeren, og der er fastsat forskrifter af denne eller efter dennes bestemmelse en anden minister — typisk den minister, under hvis lovgivningsområde de pågældende registre hører. Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til forslaget § 6, *stk. 3*, samt til de almindelige bemærkninger under pkt. 5.

Efter bestemmelsen i *stk. 2* skal der, forinden der meddeles godkendelse eller fastsættes forskrifter, indhentes en udtalelse fra registertilsynet. Bestemmelsen svarer til forslaget §§ 5 og 6.

Efter bestemmelsen i *stk. 3* gælder bestemmelserne i *stk. 1* og *2* tilsvarende i de samme tilfælde af samkøring, der er nævnt i § 4, *stk. 3*.

Når der er fastsat forskrifter for registeret eller registersystemet, skal der ikke gennemføres en godkendelsesprocedure efter forslaget § 6, men den pågældende kommunalbestyrelse kan efter bestemmelsen i *stk. 4* nøjes med at træffe beslutning om tilslutning og underrette registertilsynet herom med angivelse af de særlige vilkår, der eventuelt er fast-

sat herfor. Sådanne vilkår vil eventuelt kunne indeholde mindre fravigelser fra de fastsatte forskrifter for registersystemet.

Hensigten med bestemmelsen i § 7 er at sikre, at der foretages en vurdering af et registerprojekt, som indrettes til at skulle omfatte mere end en enkelt kommunes registre. Det er af afgørende samfundsmæssig interesse både af hensyn til kommunernes planlægningsbehov og edb-servicebureauernes udviklingsprogrammer, at det så tidligt som muligt afgøres, hvorvidt et bestemt projekt bør fremmes.

Bestemmelsen i *stk. 4* indebærer tillige, at en del administrativt arbejde med godkendelse og fastsættelse af individuelle forskrifter kan undgås i forbindelse med de enkelte kommuners tilslutning, når selve systemet er blevet „typegodkendt“.

Efter bestemmelsen vil det være muligt at få tidsbegrænsede tilladelser til at foretage prøvekørsler og lignende af projektet, som det endnu ikke er muligt at foretage en endelig bedømmelse af.

Den minister, der har fastsat forskrifter for registeret eller registersystemet, vil på grundlag af indhøstede erfaringer kunne foretage ændringer i de godkendte forskrifter.

Til § 8.

Efter bestemmelsen i *stk. 1* skal registertilsynet have tilsendt endeligt fastsatte forskrifter. I de tilfælde, hvor en minister ikke har kunnet følge tilsynets henstillinger med hensyn til ændringer af de forelagte udkast til forskrifter, forudsættes det, at der er givet en udførlig begrundelse herfor, og at tilsynet har haft lejlighed til at kommentere de fremkomne synspunkter, inden de endelige forskrifter udfærdiges.

Efter bestemmelsen skal endvidere ændringer af de nævnte forskrifter straks efter udfærdigelsen meddeles til registertilsynet.

Det er ikke fundet nødvendigt at anvende den omfattende godkendelsesprocedure i forbindelse med ændringer af de forskrifter, der oprindeligt har været forelagt registertilsynet til udtalelse. Det forudsættes i den forbindelse, at ændringerne ikke er så betydelige, at der i realiteten er opstået et nyt register. Det er vanskeligt generelt at angive, hvornår ændringerne er så væsentlige, at registeret bør opfattes som et nyt register. Det må imidlertid antages, at væsentlige ændringer af registerets opgaver, inddragelse af nye typer oplysninger i registeret eller større udvidelser af registerets personkreds normalt vil være ændringer af så indgribende karakter, at der i realiteten foreligger et nyt register. Det forhold, der består i, at der ved samkøring tilføres registeret nye typer af oplysninger, vil altid kræve, at

forskrifterne ændres efter bestemmelserne i forslagens § 4, stk. 3, § 6, stk. 4, og § 7, stk. 3, medmindre samkøringen er tilladt i de oprindelige forskrifter.

Efter bestemmelsen i *stk. 2* skal forskrifterne med nærmere angivne undtagelser være tilgængelige for offentligheden ved henvendelse til den eller de registransvarlige myndigheder og registertilsynet. Bestemmelsen har til formål at sikre, at en registreret kan gøre sig bekendt med, efter hvilke bestemmelser det pågældende register benyttes, herunder navnlig hvilke oplysninger, der må registreres, og hvordan oplysningerne må anvendes, samt bestemmelserne om egen-acces. Det vil formentlig være naturligt, at også andre vil være i stand til at gøre interesserede bekendt med forskrifterne, f. eks. det ministerium eller den styrelse, der har fastsat dem, og den virksomhed, der rent faktisk fører det pågældende register.

Til kapitel 3.

Reglerne i dette kapitel har til formål at yde registrerede personer en sikkerhed i vid forstand. Hertil hører regler, der forhindrer en unødigt dataophobning (§ 9), regler om kontrol med, at der ikke registreres urigtige eller vildledende oplysninger og regler om sletning af forkerte eller forældede oplysninger (§ 10 og § 9, stk. 3). Endvidere er fastsat bestemmelser om datasikkerhed, dvs. om foranstaltninger til beskyttelse af oplysningerne mod uretmæssig anvendelse (§ 11). Bestemmelserne svarer i det væsentlige til kapitel 4 i betænkningssudkastet.

Til § 9.

I *stk. 1* fastslås i 1. pkt., at der kun må registreres oplysninger, som klart er af betydning for varetagelsen af vedkommende myndigheds opgaver. Denne bestemmelse skal være med til at forhindre en unødvendig dataophobning. Inden for *statsforvaltningen* er de administrative opgaver normalt spaltet op efter visse saglige kriterier, således at et bestemt sagsområde udelukkende er henlagt til en bestemt gruppe myndigheder, mens andre opgaver varetages af andre myndigheder. De enkelte myndigheder har derfor — foruden identifikationsoplysninger — normalt kun brug for bestemt afgrænsede typer oplysninger. Relevanskriteriet er derimod mindre anvendeligt — og beskyttelsen dermed mindre effektiv — i relation til *kommunalforvaltningen*, idet den enkelte kommune som en enhed varetager mangeartede opgaver. I forskrifterne for det enkelte register må det udtrykkeligt angives, hvilke opgaver registeret skal varetage, og hvilke forvaltningsgrene inden for kommunen der må have adgang til at benytte registeret.

Efter bestemmelsen i 2. *pkt.*, der er ny, må en myndighed endvidere registrere oplysninger, der klart er af betydning for varetagelsen af en anden myndigheds opgaver, såfremt registeret er indrettet på en sådan måde, at kun denne myndighed kan benytte oplysningerne. Bestemmelsen har til formål at sikre, at en myndigheds registre må indrettes således, at der ud over de oplysninger, myndigheden selv har brug for, også kan registreres oplysninger, som klart er af betydning for en anden myndighed, når det findes praktisk. Det vil typisk være tilfældet, hvor en myndighed i forvejen indhenter en række oplysninger fra borgerne til brug for den pågældende myndigheds egen sagsbehandling, medens den anden myndighed skal bruge en oplysning, der knytter sig snævert til de pågældende oplysninger. I sådanne tilfælde bør det kunne undgås, at borgerne særskilt skal afkræves den pågældende oplysning, og at der opbygges et ekstra register med dette begrænsede formål for øje. Som eksempel kan nævnes, at skattemyndighederne afkræver arbejdsgivere oplysning om „den dagpengegivende lønindtægt“ der ikke i alle tilfælde svarer til „A-indkomst“, og som alene skal anvendes af de sociale myndigheder til beregning af dagpenge.

Formuleringen af *stk. 1* åbner mulighed for et vist skøn, og justitsministeriet har derfor overvejet muligheden for at opstille et absolut forbud mod registrering af visse typer af særligt sensitive oplysninger. Det må imidlertid erkendes, at registrering også af sådanne oplysninger kan tjene helt legitime formål. Registrering af oplysninger om enkeltpersoners race og hudfarve er således f.eks. nødvendige som identifikationsoplysninger i forbindelse med politiets efterforskningsvirksomhed, oplysninger om religiøst tilhørsforhold er nødvendige for opkrævning af kirkeskat, oplysninger om seksuelle forhold, om helbredsforhold og om misbrug af nydelsesmidler kan være nødvendige af hensyn til sygdomsbehandlingen og for den medicinske forskning, og oplysninger om strafbart forhold for bekæmpelsen af kriminalitet osv. Justitsministeriet har derfor ment i det væsentlige at måtte blive stående ved bestemmelsen i betænkningssudkastets § 11, *stk. 2*.

På et enkelt område har man dog ment at burde gennemføre et absolut forbud mod offentlige myndigheders edb-registrering af bestemte oplysninger. Der foreslås derfor som § 9, *stk. 2*, 1. *pkt.*, gennemført et absolut forbud mod registrering af oplysninger om politiske forhold, der ikke er offentligt tilgængelige. Andre oplysninger, der vedrører rent personlige forhold, herunder oplysninger om race, religion og hudfarve, om seksuelle og strafbare forhold samt oplysninger om helbredsforhold og mis-

brug af nydelsesmidler og lignende, har man på baggrund af det anførte ikke fundet helt at kunne forbyde registreret, men det fastsættes i bestemmelsens 2. pkt., at registrering af sådanne oplysninger kun må finde sted, hvis dette er nødvendigt for varetagelsen af registerets opgaver. Formuleringen indebærer, at registrering af sådanne oplysninger ikke må finde sted, medmindre det er nødvendigt for den registeransvarlige myndighed ikke blot at være i besiddelse af de pågældende oplysninger, men også at lade dem indgå i registeret. Afgørelsen heraf må bero på en konkret vurdering, som i sidste instans må foretages af den politisk ansvarlige myndighed efter forud indhentet udtalelse fra registertilsynet efter de almindelige regler i lovforslagets kapitel 2.

Bestemmelsen i *stk. 3* svarer til det væsentlige til § 12, *stk. 2*, i betænkningens udkastet. Efter bestemmelsen skal registrerede oplysninger, der på grund af deres alder eller af andre grunde har mistet deres betydning for varetagelsen af vedkommende myndigheds opgaver, slettes af registeret. Bestemmelsen skal sikre, at registeret til stadighed har de aktuelt gældende oplysninger, f. eks. om adresse og indtægt, og kun disse. For registre, der ajourføres efter en bestemt tidsplan, vil de gamle oplysninger blive slettet, samtidig med at de nye oplysninger registreres. Endvidere skal efter bestemmelsen registre, der anvendes løbende, indrettes således, at der foretages fornøden ajourføring af oplysningerne. Denne bestemmelse skal sikre, at administrative afgørelser ikke træffes på grundlag af forkerte (forældede) oplysninger.

Kravet om sletning af forældede data vil være forbundet med betydelige omkostninger, hvis dette skal ske, så snart den enkelte oplysning indberettes som forældet. *Stk. 3* angiver derfor ikke nogen bestemt tidsfrist for sletning. I praksis forekommer det ikke sjældent, at f. eks. et magnetbånd eller en magnetplade med forældede oplysninger fra ét register fragår registeret og senere bruges til andre opgaver (registre), og en teknisk sletning foretages først i forbindelse med den senere brug. En sådan fremgangsmåde, hvorefter det forældede bånd eller pladen straks fjernes fra registeret og senere slettes, må anses at opfylde kravet om sletning i bestemmelsen.

Såfremt der indtræder tekniske eller betjeningsmæssige fejl ved en ajourføring af et register, er der normalt truffet foranstaltninger, således at omkørsel kan finde sted. Af denne grund skal de seneste versioner af registeret på magnetbånd eller -plade være tilgængelige, således at sletning af en version først sker, når flere nye versioner er fremkommet og

godkendt. Denne fremgangsmåde må tilsvarende anses at opfylde kravet om sletning i *stk. 3*, 1. pkt.

I visse tilfælde vil det være nødvendigt for en forsvarelig administration af vedkommende myndigheds opgaver at kunne gå tilbage i tiden og fremfinde oplysninger, der var gældende på et tidligere tidspunkt. Det vil i sådanne tilfælde ikke være i strid med reglen i *stk. 3*, 1. pkt., at opbevare tidligere registereksemplarer eller at overføre oplysningerne til et „passivt“ register.

Når forældede oplysninger ikke længere har betydning for varetagelsen af vedkommende myndigheds opgaver, skal de derimod som udgangspunkt slettes. Dette er nødvendigt for at forhindre en unødigt ophobning af data om den enkelte. Det er imidlertid klart, at et ubetinget krav om sletning i mange tilfælde ville medføre ubodelig skade for planlægning og forskning, herunder navnlig historieforskning, ligesom der også i særlige tilfælde kan tænkes at være behov for at kunne udnytte et tidligere anvendt register. Derfor bestemmes i *stk. 4*, at registereksemplarer med justitsministerens tilladelse kan overføres til opbevaring i arkiv på nærmere angivne vilkår. Et krav om tilladelse er anset for nødvendigt, idet en fortsat opbevaring bør være undergivet kontrol, ligesom der bør være mulighed for at udøve et skøn over, om der er tilstrækkeligt grundlag for en arkivering af registeret. I det omfang, opbevaringen sker i rigsarkivet eller landsarkiverne, vil de af disse institutioner fastsatte regler for opbevaring og udnyttelse som regel kunne anvendes som vilkår for tilladelsen. Justitsministeriet vil i øvrigt udnytte kompetencen i samarbejde med rigsarkivaren.

Til § 10.

Registrerede oplysninger indgår i vidt omfang i sagsbehandlingen ikke blot hos den registeransvarlige myndighed, men også hos andre myndigheder, der efter reglerne i kapitel 6 er berettiget til at modtage oplysninger fra et register. Det er derfor vigtigt, at oplysningerne er korrekte. Reglerne i § 10 skal navnlig varetage dette hensyn.

Efter bestemmelsen, der svarer til betænkningens udkastets § 12, *stk. 1*, skal der efter 1. pkt. foretages fornøden kontrol til sikring af, at der ikke registreres urigtige eller vildledende oplysninger. Ved denne formulering er det tilkendegivet, at de nærmere krav med hensyn til kontrollens omfang m. v. vil være afhængige af flere forhold. Der må således kræves størst kontrol med hensyn til oplysninger om rent personlige forhold, men det må også spille en rolle, hvad oplysningerne anvendes til, herunder hvorvidt de tilflyder en større kreds af myndigheder

eller finder mere begrænset anvendelse. Endelig vil kravene med hensyn til kontrollen i forbindelse med oplysningernes registrering være afhængige af den grad af pålidelighed, der er knyttet til oplysningerne ved indsamlingen.

Efter 2. pkt. skal den myndighed, der er ansvarlig for registeret, endvidere sørge for, at oplysninger, der viser sig at være urigtige eller vildledende, snarest muligt slettes af registeret eller berigtiges. Denne bestemmelse må anses for overholdt, hvis oplysningerne slettes eller berigtiges i forbindelse med den førstkommende normale ajourføring af registeret. For registre, der ikke ajourføres efter en bestemt tidsplan, må rettelsen derimod foretages ved førstgivne lejlighed.

Til § 11.

Efter *stk. 1* skal der træffes de fornødne sikkerhedsforanstaltninger mod, at oplysningerne misbruges eller kommer til uvedkommendes kendskab. Det er ikke anset for muligt i detaljer at beskrive de krav, der i sikkerhedsmæssig henseende må stilles til de enkelte systemer. Den generelle formulering indebærer i øvrigt, at det uden ændring af loven vil være muligt at kræve nye foranstaltninger gennemført i takt med den tekniske udvikling på dette område. Sikkerhedsforanstaltningerne kan bl. a. bestå i *fysisk sikring* (adgangskontrol m. v.) og *systemteknisk sikring* (kendeord, kodning af data m. v.). Forebyggelse mod misbrug kan også ske gennem en *organisatorisk — personalemæssig opdeling*, således at de forskellige medarbejdergrupper (systemplannæggere, programmører, operatører osv.) kun får adgang og kendskab til en del af „registre“.

Forskrifterne for et register skal endvidere indeholde bestemmelser om, hvor registeret må føres, f. eks. i hvilket omfang det må overlades til behandling i et privat edb-servicebureau. Det skal herunder udtrykkeligt være fastsat i forskrifterne, hvis registeret skal overlades til elektronisk databehandling i udlandet, jfr. herved også bestemmelserne i § 19 i forslaget til lov om private registre m. v. om overladelse af særligt følsomme oplysninger om private m. v. til databehandling i udlandet.

Det er en selvfølge, at kravene til sikkerhed mod uretmæssig brug af oplysningerne må variere alt efter oplysningernes karakter. Det er derfor ikke fundet påkrævet at medtage den udtrykkelige bestemmelse i betænkningssudkastets § 13, stk. 2, om særlige sikkerhedsforanstaltninger i forhold til registre, der indeholder sensitive oplysninger som nævnt i forslagets § 9, stk. 2.

Det påhviler den registeransvarlige myndighed og den, der fører registeret, at få gennemført de fornødne sikkerhedsforanstaltninger i overensstemmelse med de fastsatte forskrifter. Registertilsynet kan af egen drift tage spørgsmålet op over for de enkelte registre og med hjemmel i § 26 fremkomme med forslag til regler om yderligere foranstaltninger.

Kravet om gennemførelse af sikkerhedsforanstaltninger refererer sig primært til det sted, hvor registeret teknisk føres, og foranstaltningerne vedrører således navnlig maskiner, programmer og magnetbånd eller -plader m. v. Til en effektiv beskyttelse hører imidlertid også, at der træffes fornødne sikkerhedsforanstaltninger de steder, hvor registermateriale leveres i umiddelbar tilgængelig form (klar tekst), f. eks. som skærmbillede på en dataskærm. I forbindelse med brug af terminaler kan da også indbygges en række systemtekniske sikringer. Bl. a. fordi en modtager af registerudskrifter m. v. som følge af reglerne om videregivelse kan være en anden myndighed end den umiddelbart registeransvarlige myndighed, er der et særligt behov for at kræve sikkerhedsforanstaltninger gennemført hos modtagerne. Hertil kommer, at det i terminalsystemer er almindeligt, at man foruden at fremkalde oplysningerne på en dataskærm samtidig ønsker en papirkopi af skærmbilledet til fortsat brug, f. eks. i forbindelse med patientbehandling på en sygehusafdeling eller i forbindelse med en administrativ sag i kommunalforvaltningen. Det er også nødvendigt, at der fastsættes forskrifter om, at dette materiale efter endt brug destrueres på betryggende måde. Registerudskrifter, der indgår i en administrativ sag, skal dog behandles som sagens øvrige dokumenter.

Derfor fastsættes i *stk. 2*, at sikkerhedsforanstaltningerne også om fornødent skal omfatte kopier og udskrifter af registeret, såvel hos vedkommende myndighed selv som hos andre myndigheder, der modtager kopier af registre eller registerudskrifter. Også her kan der være behov for en forebyggelse gennem en organisatorisk personalemæssig opbygning. Forskrifterne for et register skal således sikre, at kun de sagsbehandlere, der varetager den pågældende opgave inden for myndigheden, får adgang til oplysningerne. Det har navnlig betydning inden for den kommunale administration, hvor hver enkelt kommune varetager en række forskellige forvaltningsopgaver.

I *stk. 3* bestemmes, at der for registre, der indeholder oplysninger af særlig interesse for fremmede magter, skal træffes foranstaltninger, der muliggør registrenes bortskaffelse eller tilintetgørelse i tilfælde af krig eller lignende forhold.

Reglen indebærer således ikke, at de omhandlede registre nødvendigvis skal ødelægges i tilfælde af krig eller lignende forhold. Anvendelsen af edb-registre er så integreret i samfundet, at store dele heraf vil gå i stå, hvis de større edb-systemer tilintetgøres, og spørgsmålet kan derfor ikke afgøres i en lovregel, men må bero på en konkret politisk beslutning. Bestemmelsen etablerer derimod de nødvendige forudsætninger for, at en beslutning om øjeblikkelig bortskaffelse eller destruktion også kan effektueres.

Omfattet af bestemmelsen er de registre, som en besættelsesmagt eller en magt, der har erobret en del af landet, vil have særlig interesse i, bl. a. for dermed hurtigt og effektivt at kunne overtage den almindelige administration. Derfor vil navnlig de større landsdækkende administrative systemer, som f. eks. det centrale personregister og kildeskattesystemet, være omfattet af stk. 3. Det samme gælder specialregistre, som kan benyttes til at finde frem til bestemte personer, som den fremmede magt f. eks. på grund af de pågældendes særlige uddannelse (læger, ingeniører osv.) ønsker at disponere over. På samme måde vil en fremmed magt kunne have særlig interesse i hurtigt at finde frem til f. eks. større lastmotorkøretøjer eller virksomheder inden for jern- og metalindustrien.

Ansvar for forskrifternes efterlevelse ligger hos de enkelte registeransvarlige myndigheder. Registertilsynet kan ved forespørgsel til de registeransvarlige sikre sig, at foranstaltninger som nævnt i § 11, stk. 3, er truffet.

Til kapitel 4.

Bestemmelserne i dette kapitel omhandler den registreredes adgang til at få kendskab til de oplysninger, der er registreret om ham. Hovedreglen er, at der tilkommer den registrerede en sådan ret til *registerindsigt* eller *egen-acces*. Retten hertil er dog undergivet begrænsninger på flere punkter, bl. a. på linie med indskrænkningerne i parters adgang til aktindsigt efter offentlighedsloven. Bestemmelserne, der træder i stedet for offentlighedslovens regler om partsoffentlighed, hvis anvendelighed på dette område i øvrigt kan give anledning til nogen tvivl, svarer i det væsentlige til kapitel 5 i betænkningens udkastet bortset fra de særlige bestemmelser i § 12, stk. 2, og § 13, stk. 2, om acces til sygehusregistre m. v.

Til § 12.

Efter *stk. 1* skal den registeransvarlige myndighed, såfremt en registreret person fremsætter begæring herom, snarest muligt give den registrerede

meddelelse om indholdet af de oplysninger, der er registreret om ham. Der stilles ikke særlige formkrav til begæringen. Den kan således fremsættes mundtligt såvel som skriftligt. Begæringen skal rettes til den registeransvarlige myndighed. Såfremt en registreret person er i tvivl om, hvem der er ansvarlig for det pågældende register, vil han eventuelt kunne rette henvendelse herom til registertilsynet.

Meddelelsen til den registrerede skal afgives snarest muligt efter modtagelsen. Ekspeditionstidens længde vil kunne veksle fra register til register. I mange tilfælde vil myndigheden være henvist til at rekvirere oplysningerne hos det edb-servicebureau, der fører registeret. Ekspeditionstiden vil endvidere være afhængig af registerets tekniske indretning. Ved registre, der ajourføres løbende, og hvor udtræk sker i forbindelse med ajourføringer, vil det normalt være i overensstemmelse med reglen at udtrække oplysningerne i forbindelse med den førstkommende ajourføring af registeret, såfremt ajourføring foretages månedligt eller med kortere mellemrum.

De oplysninger, der skal meddeles den registrerede, er det på det pågældende tidspunkt foreliggende dataindhold. Den registrerede har derimod ikke krav på at få oplyst tidligere registrerede oplysninger. En fremdragelse heraf kan, hvis det overhovedet er muligt, være forbundet med meget store omkostninger. Bestemmelsen forhindrer dog ikke, at sådanne ældre oplysninger meddeles. Såfremt de tidligere registrerede oplysninger er indgået i en sag, der har været til behandling hos en offentlig myndighed, vil den registrerede som part via reglerne om aktindsigt kunne få adgang til oplysningerne, jfr. offentlighedslovens § 10, men den pågældende må i så fald rette henvendelse til vedkommende myndighed. Adgangen til registerindsigt indebærer også ret til at få meddelelse om, at man ikke er optaget i registeret.

I tilfælde, hvor den registrerede konstaterer, at oplysningerne om ham er urigtige eller vildledende, vil han kunne kræve berigtigelse, jfr. forslaget § 10.

Meddelelsen til den registrerede skal normalt gives *skriftligt*, jfr. § 13, stk. 1, og bemærkningerne hertil.

En række eksisterende registre er teknisk indrettet således, at registeret ikke er i stand til maskinelt at give en fuldstændig udskrift af de registrerede oplysninger om en bestemt person. Der foreslås derfor i lovudkastets § 29, stk. 3, en særlig overgangsregel for disse registre.

I *stk. 2* findes en særlig regel om *egen-acces* til sygehusregistre eller andre patient- eller sygdomsregistre. Efter bestemmelsen skal en person, der er registreret i et sådant register, og som ønsker at få

kendskab til indholdet af de registrerede oplysninger, fremsætte begæring herom over for sin læge, der herefter rekvirerer oplysningerne hos den registreringsansvarlige myndighed med henblik på at videregive oplysningerne til den registrerede. Videregivelsen sker efter bestemmelsen i § 13, stk. 2, jfr. bemærkningerne hertil nedenfor.

Begrundelsen for denne særregel er, at helbredsoplysninger optaget i et register ofte er vanskelige at forstå uden en nærmere forklaring fra en læge, og at det undertiden vil kunne være til direkte skade for patienten at få kendskab til de registrerede oplysninger. En bedømmelse af, i hvilket omfang en patient uden risiko kan blive gjort bekendt med de registrerede oplysninger, vil ikke sjældent kræve, at lægen har en personlig og aktuel kontakt til patienten på tidspunktet, hvor oplysningerne ønskes udleveret. Begæringen kan rettes til en privat praktiserende læge eller den læge, der har foretaget behandlingen på vedkommende sygehus.

Efter *stk. 3* har den registrerede ikke krav på registerindsigt, hvis hans interesse i at få kendskab til oplysninger findes at burde vige for afgørende hensyn til offentlige eller private interesser. Bestemmelsen er enslydende med offentlighedslovens § 10. Indskrænkning i den registreredes adgang til at blive gjort bekendt med oplysninger, der vedrører ham selv, kan efter denne bestemmelse kun ske på grundlag af en konkret afvejning af de modstående interesser. Afvejningen må foretages for hver enkelt oplysning for sig med den virkning, at den registrerede, såfremt sådanne hensyn kun gør sig gældende for en del af oplysningerne, skal gøres bekendt med de øvrige oplysninger, jfr. *stk. 3, 2. pkt.* Bestemmelsen giver ikke adgang til generelt at undtage bestemte registre eller bestemte typer oplysninger, jfr. herom nedenfor.

I afvejningen indgår på den ene side „den registreredes interesse i at få kendskab til oplysningerne“. Hermed sigtes ikke blot til den registreredes interesse i kendskab til oplysningerne i forbindelse med overvejelser om indbringelse af en sag, hvori de registrerede oplysninger indgår, for domstolene, højere administrativ myndighed eller ombudsmanden, men også hans interesse i at kunne kontrollere oplysningernes korrekthed med henblik på en myndigheds anvendelse af disse i fremtidige sager m. v.

På den anden side indgår i afvejningen „afgørende hensyn til offentlige eller private interesser“. Med anvendelsen af ordet „afgørende“ er det tilkendegivet, at oplysning kun kan nægtes, hvor der er nærliggende fare for, at privates eller det offentliges interesse vil lide skade af væsentlig betydning. „Pri-

vate interesser“ omfatter i overensstemmelse med fortolkningen af offentlighedslovens § 10 også hensynet til den registrerede selv.

Efter *stk. 4, 1. pkt.*, gælder reglen om registerindsigt efter *stk. 1* og *2* ikke, hvis registeret udelukkende er oparbejdet med henblik på at foretage statistiske uddrag. Registere, der ikke blot er indrettet til at producere statistiske opgørelser f. eks. til planlægningsformål, men som tillige anvendes til administrative eller andre operative formål, er ikke omfattet af undtagelsen. Undtagelsen har derfor praktisk taget kun betydning for registre, der føres af Danmarks Statistik. Baggrunden for undtagelsen er bl. a., at de registrerede ikke har reel interesse i at kontrollere oplysningerne, når de ikke benyttes som grundlag for administrative afgørelser vedrørende de enkelte personer. Undtagelsen er endvidere begrundet i økonomiske og sikkerhedsmæssige hensyn. Statistikregistre er normalt ikke opbyggede med sigte på at fremfinde oplysninger om de enkelte personer, og det vil derfor ofte være forbundet med meget store omkostninger at efterkomme anmodninger om registerindsigt. Såfremt der gennemføres en adgang til indsigt i statistikregistre, må man af praktiske og økonomiske grunde indrette registrene således, at besvarelser kan ske maskinelt ved udskrivning af alle oplysninger vedrørende den enkelte person. Netop herved opstår der imidlertid et sikkerhedsproblem. Så længe systemerne ikke er indrettet på søgning af enkeltpersoner, repræsenterer registrene ikke tilnærmelsesvis en sikkerhedsrisiko som de administrative systemer. Det forhold, at der ikke er egen-acces til statistikregistre, betyder ikke, at myndighedernes statistiske virksomhed er unddraget offentlighed, idet den sag hos vedkommende myndighed, der omhandler registerets oprettelse m. v., normalt er omfattet af offentlighedslovens § 1. Der henvises i øvrigt til bestemmelsen i forslaget § 20, *stk. 3*.

Efter *stk. 4, 2. pkt.*, kan der endvidere i særlige tilfælde for bestemte registre fastsættes undtagelser fra eller begrænsninger i retten til at få oplysninger efter *stk. 1*.

Bestemmelsen sigter navnlig på de tilfælde, hvor offentlige interesser generelt vil lide skade, hvis der er en almindelig adgang til registerindsigt. Som eksempel kan nævnes registre, der oprettes af politiet i efterforskningsøjemed. Bestemmelsen forudsætter endvidere at kunne anvendes i tilfælde, hvor en registerindsigt generelt vil kunne være til skade for de registrerede. En ubegrænset egen-acces kan medføre, at de registrerede personer i særlige situationer presses til også at bruge deres ret. F. eks. ville arbejdsgivere så kunne kræve, at en ansøger forud for

ansættelsen fremskaffer en fuldstændig udskrift af strafferegisteret vedrørende sig selv. Dette er baggrunden for, at justitsministeriet i et cirkulære af 5. december 1962 med senere ændringer har fastsat begrænsninger med hensyn til, hvilke oplysninger der må medtages, når en person rekvirerer egen straffeattest.

En registreret person, der har fået meddelelse i henhold til stk. 1 og 2, har ikke *krav* på ny meddelelse før 12 måneder efter sidste meddelelse, jfr. *stk. 5*. Reglen er derimod ikke til hinder for, at en myndighed efterkommer en ny anmodning inden for fristen. Der kan forekomme situationer, hvor bestemmelsen kan virke urimelig for den registrerede. Det fastsættes derfor tillige i *stk. 5*, at en registreret uanset fristen har krav på ny meddelelse, hvis han kan godtgøre en særlig interesse heri. Det kan f. eks. være i tilfælde, hvor der er sket væsentlige ændringer af de registrerede oplysninger eller af de forhold, hvorom der er sket registrering.

Efter justitsministeriets opfattelse bør der ikke opkræves gebyr i forbindelse med meddelelse af oplysninger til den registrerede selv. Bestemmelsen herom i betænkningssudkastets § 14, stk. 4, er derfor ikke medtaget i lovforslaget.

Til § 13.

I *stk. 1* er fastsat i *1. pkt.*, at meddelelser i henhold til § 12, stk. 1, på forlangende skal gives skriftligt. Kravet om skriftlighed indebærer, at oplysningerne skal fremtræde i en sådan form, at de kan læses umiddelbart og uden brug af særlige tekniske hjælpemidler.

Reglen modificeres i *2. pkt.*, hvorefter meddelelserne i tilfælde, hvor hensynet til den registrerede taler derfor, kan gives i form af en mundtlig underretning om indholdet af oplysningerne. Fremgangsmåden med mundtlig underretning frem for skriftlig meddelelse har navnlig betydning for helbredsoplysninger, som ikke omfattes af forslaget § 13, stk. 2, jfr. § 12, stk. 2, og er begrundet i, at en mundtlig underretning ofte vil være mere hensynsfuld over for de registrerede, som tillige ikke altid vil have mulighed for umiddelbart at forstå indholdet af lægelige oplysninger på grund af det særlige fagsprog.

Efter bestemmelsen i *stk. 2* skal oplysninger fra sygehusregistre eller andre patient- eller sygdomsregistre altid gives af den pågældende læge, der på grundlag af en bedømmelse af indholdet af oplysningerne og den registreredes forhold kan afgøre, om underretning skal ske i mundtlig form, eller om oplysningerne på sædvanlig måde kan sendes til den registrerede. Lægen træffer endvidere afgørelse om, hvorvidt og i givet fald i hvilket omfang videre-

givelse af oplysninger bør undlades, navnlig af hensyn til patienten selv, jfr. henvisningen til § 12, stk. 3.

Til § 14.

Efter bestemmelsen kan tvivlsspørgsmål om retten til at få meddelt oplysninger efter § 12, stk. 1-3 og 5, § 13 samt efter forskrifter fastsat i henhold til § 12, stk. 4, indbringes for registertilsynet, der træffer endelig administrativ afgørelse i sagen. Det forudsættes, at det i forbindelse med afslag om egen-accés eller i tilfælde, hvor ikke alle registrerede oplysninger videregives, sikres, at den registrerede er bekendt med adgangen til at indbringe spørgsmålet for registertilsynet.

Til kapitel 5.

Bestemmelserne i dette kapitel, der træder i stedet for reglerne i offentlighedslovens kapitel 1, hvis anvendelighed på dette område i øvrigt kan give anledning til nogen tvivl, regulerer myndighedernes adgang til at videregive registeroplysninger om enkeltpersoner til private personer og virksomheder m. v.

Justitsministeriet har i lighed med registerudvalget fundet det påkrævet, at der foretages en udtrykkelig regulering af adgangen til at videregive oplysninger til private og herunder nærmere regler om samtykke og virkningerne heraf. Adgangen hertil kan yderligere indskrænkes, men ikke udvides i de forskrifter, der fastsættes for de enkelte registre.

For så vidt angår videregivelse af oplysninger fra det centrale personregister henvises til det lovforslag, der samtidig er fremsat herom.

Bestemmelserne i dette kapitel svarer med enkelte ændringer til kapitel 6 i betænkningssudkastet.

Til § 15.

Efter *stk. 1* må oplysninger, der kan henføres til bestemte personer, *ikke videregives* til private personer og virksomheder m. v., medmindre dette følger reglerne i §§ 16-18, eller oplysningerne i forvejen er offentligt tilgængelige, eller den registrerede eller den, der handler på hans vegne, har meddelt samtykke hertil.

Hovedreglen er således, at oplysninger om enkeltpersoner *ikke* må videregives til private, men *stk. 1* angiver nogle undtagelser herfra. For det første følger det modsætningsvis af formuleringen, at reglen ikke forbyder videregivelse af oplysninger, som ikke kan henføres til bestemte personer. *Statistiske oplysninger* kan frit videregives, eventuelt offentliggøres, når det sker i en form, der ikke indeholder identifikation af bestemte personer. Endvidere må efter *stk.*

I videregives oplysninger, der i forvejen er offentligt tilgængelige. Det gælder således oplysninger, der i medfør af lov, forskrifter, der er fastsat i henhold til lov, eller andet særligt retsgrundlag er gjort offentligt tilgængelige, f. eks. ved indrykning i Statstidende, eller i tilfælde, hvor offentliggørelsen af de pågældende oplysninger indgår som et nødvendigt eller sædvanligt led i den aktivitet, som oplysningerne vedrører, som f. eks. udgivelse af postgiro-, telexbøger og lignende,

For så vidt angår identifikationsoplysninger må det dog forudsættes, at videregivelsen ikke i sig selv indebærer, at der kan udledes andre oplysninger om de pågældende. Dette vil være tilfældet, hvor der videregives identifikationsoplysninger fra specielle typer registre, og det fremgår af selve videregivelsen, at oplysningerne hidrører fra det bestemte register. Videregivelse af navne fra det psykiatriske centralregister indebærer samtidig, at modtageren får kendskab til, at de pågældende har været indlagt på en eller flere psykiatriske afdelinger. En sådan videregivelse er ikke omfattet af stk. 1, selv om de pågældende navne i øvrigt måtte være offentligt tilgængelige på andet grundlag.

Endelig fastsættes i stk. 1, at *samtykke* anerkendes som videregivelsesgrundlag, når det afgives af den registrerede eller den, der handler på hans vegne. Det er herved forudsat, at samtykke fra en anden end den registrerede kun kan anerkendes, hvis den registrerede er ude af stand til selv at tage stilling til spørgsmålet, f. eks. på grund af sygdom eller ung alder. For så vidt angår unge under 18 år bemærkes, at det ikke med formuleringen har været hensigten i alle tilfælde at kræve samtykke fra forældremyndighedens indehaver i stedet for fra den registrerede. Det vil i øvrigt også bero på de konkrete omstændigheder, hvem der kan anses for berettiget til at afgive samtykke for en anden. I en sygdomssituation vil det efter omstændighederne kunne være forældre, børn, ægtefælle, faste samlevende, søskende m. v., det vil sige personer, der typisk står den registrerede (patienten) nær og faktisk disponerer på hans vegne.

For at samtykke skal kunne accepteres som videregivelsesgrundlag, må nærmere angivne betingelser være opfyldt, jfr. *stk. 2*. Dette skyldes hensynet til den registrerede, der ofte vil befinde sig i en sådan situation, hvor han vanskeligt kan overskue konsekvenserne. Efter *stk. 2* kræves for det første, at samtykke skal meddeles skriftligt. Et stiltiende samtykke anerkendes således ikke på dette område.

Endvidere skal samtykkeerklæringen angive, hvilke typer oplysninger der må videregives, og til hvem dette må ske, samt hvorledes oplysningerne

må anvendes af den angivne modtager. Disse krav skal sikre, at den registrerede får bedre mulighed for at overskue konsekvenserne af et samtykke, og reglerne medvirker endvidere til at forhindre en mere generel dataoverførsel fra registre til den private sektor via samtykke. Hertil knytter sig endvidere bestemmelsen i *stk. 3*, hvorefter samtykke bortfalder senest efter 1 års forløb.

Justitsministeriet har ikke fundet det påkrævet at medtage den af registerudvalget foreslåede bestemmelse i § 16, stk. 3, 2. pkt., i betænkningssudkastet om, at der skal kunne fastsættes regler om, at samtykke i særlige tilfælde bevarer sin gyldighed ud over 1-årsperioden. Reglen er, jfr. afsnit 7.6.1 (side 182 f.) i betænkningen, begrundet i forholdene inden for bl. a. livsforsikringsbranchen i relation til undersøgelser af helbredsoplysninger, når forsikringsbegivenheden er indtrådt.

Efter justitsministeriets opfattelse er der næppe afgørende behov for en sådan bestemmelse, idet den afdødes nærtstående pårørende her i almindelighed vil kunne meddele samtykke på den afdødes vegne. I øvrigt må forholdet bedømmes med udgangspunkt i bestemmelsen i lovforslagets § 18.

Til § 16.

Efter *1. pkt.* kan oplysninger om bestemte personer videregives til private virksomheder m. v., der i henhold til lov eller aftale medvirker ved løsning af vedkommende myndigheds opgaver. Efter § 15 er det som nævnt ovenfor udgangspunktet, at oplysningerne ikke må videregives til private. Heraf følger på den anden side også, at der er behov for at fastsætte regler, der sikrer, at et etableret samvirke mellem private virksomheder og offentlige myndigheder ikke udelukkes for fremtiden. Bestemmelsen giver adgang til at videregive oplysninger til private virksomheder, der i henhold til lov eller aftale medvirker ved løsning af vedkommende myndigheds opgave. F. eks. kan arbejdsgivere, der som indehøldelsespligtige efter kildeskatteloven medvirker ved opkrævning af kildeskat, få oplysninger fra skattedirektoratet.

Overladelser af det offentliges edb-opgaver til behandling i et servicebureau, f. eks. Datacentralen eller Kommunedata, er ikke videregivelse i lovens forstand. I hvilket omfang, en sådan overladelse må ske, fastsættes i de forskrifter, der skal gælde for registeret. Et edb-servicebureau, der får overladt oplysninger til behandling, vil være omfattet af § 18 i forslaget til lov om private registre m. v., der er fremsat samtidig hermed. Efter denne bestemmelse

må servicebureauet ikke uden tilladelse fra den pågældende myndighed anvende de modtagne oplysninger i andet øjemed end til udførelsen af den opgave, aftalen vedrører. De ansatte i servicebureauet vil være omfattet af bestemmelsen i straffelovens § 152, stk. 4, om straf for videregivelse af sådanne oplysninger uden tilladelse, samt bestemmelsen i dette forslags § 28, stk. 2, om straf for overtrædelse af de sikkerhedsforskrifter, der er fastsat for det pågældende registre.

Fælle for de nævnte tilfælde gælder herefter, jfr. 2. pkt., at der kun må videregives oplysninger, der er nødvendige i den modtagende virksomheds arbejde for det offentlige, og oplysningerne må ikke benyttes til andre formål end fastsat af vedkommende myndighed. Overtrædelse af bestemmelsen kan straffes, jfr. forslaget § 28, stk. 1, nr. 1.

Til § 17.

Reglerne om videregivelse af oplysninger fra sygehusregistre og andre patientregistre bygger navnlig på to grundsynspunkter. På den ene side hører *helbredsoplysninger* til den gruppe rent personlige oplysninger, som de registrerede kan kræve omgærdet med den størst mulige sikkerhed. På den anden side er der et særligt behov for, at netop disse oplysninger hurtigt kan udnyttes. Det vil f. eks. være tilfældet i en behandlingssituation, hvor videregivelsen typisk sker i den registreredes (patientens) egen interesse. Endvidere er det samfundsmæssigt overordentligt værdifuldt at kunne udnytte oplysningerne i forskningsøjemed eller til planlægning. Derfor indeholder § 17 en række regler, der nærmere regulerer patientregistrenes anvendelse. Indenrigsministeriet har udtalt, at bestemmelsen svarer til, hvad der må anses for gældende for anvendelsen af registre i dag.

Efter *stk. 1* kan fra sygehusregistre og andre patient- eller sygdomsregistre videregives oplysninger om en bestemt person til en læge eller tandlæge, som har den pågældende person i behandling. Bestemmelsen stadfæster den gældende ordning, hvorefter den praktiserende læge får meddelelse fra sygehuset om behandlingen i form af et lægebrev, der oplyser om den registreredes sygehistorie og behandlingen (epikrise). Endvidere hjemler reglen, at den behandlende læge kan få alle relevante oplysninger om eventuelle tidligere registrerede sygdomme og behandlinger. Også dette svarer til gældende praksis. Det er dog ikke enhver privat sygdomsbehandling, der er omfattet af bestemmelsen, idet det er en betingelse, at behandlingen forestås af en læge eller tandlæge, der efter den herom gældende lovgivning har tavshedspligt. En privat psy-

kologiklinik vil således ikke efter denne bestemmelse kunne få udleveret oplysninger fra et sygehusregister.

Efter *stk. 1, 2. pkt.*, kan videregivelse også ske, men kun til læger, selv om dette indebærer, at der herved videregives oplysninger om *andre personer*, f. eks. om pårørende. Det er dog en betingelse, at oplysningerne kan have betydning for behandlingen af den registrerede. Oplysninger om andre vil navnlig hidrøre enten fra den registrerede (patienten) eller fra samtaler med de pårørende. Det er ikke hensigten, at bestemmelsen skal give anledning til eventuelle tidkrævende overvejelser om oplysningernes konkrete betydning for behandlingen. Det forudsættes tværtimod, at betingelsen for videregivelse også af oplysninger om andre normalt vil være opfyldt i en behandlingssituation.

I *stk. 2* er fastsat regler om videregivelse af oplysninger i forskningsøjemed. Herefter kan fra disse registre videregives identifikationsoplysninger og oplysninger om diagnoser m. v. til *læger* til brug ved konkrete forskningsprojekter. Der vil således ikke være en almindelig adgang til oplysninger f. eks. med henblik på at fremfinde egnede opgaver. Det videnskabelige formål må være konkretiseret. Endvidere er adgangen begrænset til læger. Andre personers eventuelle acces må ske efter reglerne i *stk. 3*, der forudsætter en konkret prøvelse. Den automatisk virkende ordning i *stk. 2* er endelig begrænset til bestemte typer oplysninger. Identifikationsoplysninger, d. v. s. oplysninger om navn, adresse og personnummer, og oplysning om diagnoser er direkte nævnt, men der vil efter omstændighederne også kunne videregives andre mere objektive og fundamentale oplysninger som f. eks. indlæggelsestid og -sted samt behandlingsdata, f. eks. det anvendte medikament.

I tilslutning til reglen i *stk. 2, 1. pkt.*, bestemmes i *2. pkt.*, at der kun må ske efterfølgende henvendelse til de registrerede i det omfang, de læger, der har behandlet de pågældende, giver tilladelse hertil. Reglen er begrundet i, at efterfølgende henvendelse kan virke generende og eventuelt være til direkte skade, f. eks. hvis patienten ikke i forvejen har kendskab til sygdommens alvorlige karakter. Derfor er de læger, som har behandlet de pågældende patienter, indsat som et kontrollerende mellemlid. Der sigtes herved til den ansvarlige overlæge på den afdeling, hvor patienten har været til behandling, og hvorfra de omhandlede oplysninger er indberettet til registeret. Der kræves således ikke tilladelse fra lægerne på samtlige afdelinger, hvor den registrerede har været indlagt. Bestemmelsen svarer som anført ovenfor stort set til den praksis, der er

gældende for lægevidenskabelige „follow-up“-undersøgelser.

Efter *stk. 3* kan der med *sundhedsstyrelsens godkendelse* videregives oplysninger fra disse registre til brug ved forskning og planlægning. Sundhedsstyrelsens godkendelse kræves således ikke blot i tilfælde, hvor oplysningerne videregives til andre end læger, f. eks. til brug ved en socialvidenskabelig undersøgelse, som udføres af en sociolog, men også når der til læger videregives andre oplysninger end nævnt i *stk. 2*. Det er en forudsætning, at de oplysninger, der agtes anvendt, identificerer bestemte personer. Sker videregivelsen i form af anonyme udtræk, svarende til statistiske opgørelser, kræves ingen godkendelse. I forbindelse med videregivelsen kan fastsættes nærmere angivne vilkår for brugen af de pågældende oplysninger. Bestemmelsen om samkøring svarer i realiteten til betækningsudkastets § 18, *stk. 3, 2. pkt.*

Til § 18.

Efter *stk. 1, 1. pkt.*, kan der videregives enkeltstående oplysninger til private personer og virksomheder m. v., som kan godtgøre at have en sådan retlig interesse i at få de pågældende oplysninger, at denne klart overstiger hensynet til oplysningernes hemmeligholdelse. Ved indsættelsen af udtrykket „enkelstående“, der er nyt i forhold til betækningsudkastet, er det præciseret, at der ikke kan videregives masseoplysninger med hjemmel i denne bestemmelse. Regler om videregivelse til private skal fastsættes i forskrifterne for det enkelte register. Reglernes indhold må fastsættes ud fra en bedømmelse af de registrerede oplysningers karakter i forhold til de retlige interesser, der kunne tale for videregivelse. Reglerne vil således for nogle registres vedkommende have karakter af forbud mod videregivelse.

Reglen i *1. pkt.* begrænses ved bestemmelsen i *2. pkt.*, hvorefter der ikke kan foretages videregivelse for så vidt angår oplysninger, om hvilke der ved lov er fastsat særlige tavshedspligtsforskrifter. Sådanne tavshedspligtsforskrifter kan således ikke ændres eller tilsidesættes i forskrifter fastsat efter denne lov. Reglen gælder kun specielle tavshedsforskrifter, derimod ikke de almindelige tavshedspligtsbestemmelser, der findes i straffeloven, tjenestemandsløven og kommunale tjenestemandsvedtægter. Bestemmelsen omfatter navnlig helbredsoplysninger i sygdomsregistre, jfr. lægelovens § 9, og økonomiske oplysninger i kildeskattesystemet, jfr. kildeskattelovens § 87. En oversigt over specielle tavshedspligtsforskrifter for den offentlige forvaltning i den dagældende lov-

givning er optrykt som bilag til folketingsudvalgets betænkning om forslag til lov om offentlighed i forvaltningen, F. T. 1969-70 tillæg B sp. 2131 ff.

I det omfang, registeroplysninger indgår i en sag, som er eller har været til behandling hos den registeransvarlige myndighed eller en anden myndighed, må spørgsmålet om videregivelse af oplysningerne løses efter offentlighedsloven. Dette gælder ikke blot i de tilfælde, hvor oplysningerne foreligger i form af en udskrift og dermed bliver et dokument i sagen, jfr. offentlighedslovens § 1. Også hvor oplysningerne benyttes i sagen efter opslag i registeret, f. eks. via en dataskærm, vil de være omfattet af offentlighedsloven, jfr. lovens § 4, der må antages at omfatte oplysninger fra registre. At oplysningerne således omfattes af offentlighedsloven betyder ikke, at udenforstående dermed vil få adgang til oplysningerne. Tværtimod vil oplysningerne ofte i forhold til andre end parter være omfattet af undtagelsen i offentlighedslovens § 2, *stk. 1*.

Efter *stk. 2* kan det tillades, at oplysninger videregives til forskning på nærmere angivne vilkår. Om videregivelse af helbredsoplysninger fra sygdomsregistre til forskning henvises til forslaget § 17, *stk. 2 og 3*, og bemærkningerne hertil. Justitsministeriet har fundet det rigtigst at indsætte en udtrykkelig bestemmelse om samkøring, der svarer til, hvad der gælder efter § 17, *stk. 3*.

Til § 19.

Bestemmelsen fastslår, at vedkommende minister kan fastsætte regler om vederlag for udlevering af oplysninger. Da videregivelse af oplysninger fra myndighedernes registre til private ofte vil have karakter af en serviceydelse, er det anset for rimeligt, at vedkommende myndighed kan kræve vederlag herfor, jfr. princippet i offentlighedslovens § 8, *stk. 3*, og § 1 i justitsministeriets bekendtgørelse nr. 453 af 10. november 1970 om betaling for afskrifter og fotokopier, der udleveres i henhold til lov om offentlighed i forvaltningen.

Til kapitel 6.

Reglerne i dette kapitel vedrører udveksling af registrerede oplysninger mellem offentlige myndigheder. Reglerne svarer til § 22 i betækningsudkastet.

Til § 20.

Efter *stk. 1* kan oplysninger om enkeltpersoner videregives til andre offentlige myndigheder i det omfang, det følger af reglerne i kapitel 5 om videregivelse af oplysninger til private. Endvidere kan

F. t. l. vedr. offentlige registre.

oplysninger videregives til andre myndigheder, der i henhold til lov har adgang til at få oplysningerne. Pligt for en myndighed til at meddele oplysninger til en anden myndighed er fastsat ved eller i henhold til en række lovbestemmelser, se f. eks. lov nr. 333 af 19. juni 1974 om social bistand §§ 17 og 19 og § 6 i lov om Danmarks Statistik, jfr. lovebekendtgørelse nr. 15 af 12. januar 1972.

I *stk. 2* er fastsat regler om videregående adgang til at udveksle oplysninger mellem de offentlige myndigheder indbyrdes.

Heretter kan oplysningerne videregives til andre myndigheder, såfremt de har *væsentlig betydning* i vedkommende myndigheds *virksomhed*. Således kan f. eks. CPR-data videregives til andre myndigheder, og kildeskatteoplysninger videregives til statslige og kommunale myndigheder, der medvirker i kildeskatteordningen. Oplysninger vil i denne situation ofte blive videregivet som masseoplysninger på magnetbånd. I nogle tilfælde vil en videregivelse af teknisk-økonomiske grunde omfatte oplysninger, der isoleret set ikke er „væsentlige“ på leveringstidspunktet. F. eks. har det centrale personregisters leverancer ofte karakter af standardleverancer, hvilket indebærer, at modtagerne måske får oplysninger, som ikke er nødvendige for dem. Videregivelsen vil dog være i overensstemmelse med *stk. 2*, selv om den tillige omfatter for tiden „uaktuelle personer“, men det er en forudsætning, at der ikke videregives særlige datatyper, som er uden betydning for den modtagende myndigheds virksomhed.

Videregivelse vil efter denne bestemmelse efter omstændighederne også kunne ske til forskningsbrug, hvis forskning er et væsentligt led i vedkommende myndigheds virksomhed.

Efter *stk. 2* kan endvidere videregives oplysninger, som har *væsentlig betydning* for en *afgørelse*, som vedkommende myndighed skal træffe. Der vil her i modsætning til situationen ovenfor som regel være tale om videregivelse af oplysninger om én eller flere enkelte personer.

I *stk. 2, 2. pkt.*, begrænses rækkevidden af de ovennævnte regler om videregivelse af registeroplysninger. Herefter gælder reglerne i 1. pkt. ikke, hvis der er tale om oplysninger, om hvilke der ved lov er fastsat *særlige tavshedsforskrifter*. Videregivelse f. eks. af helbredsoplysninger fra et patientregister til brug ved en administrativ afgørelse må således bero på en fortolkning af lægelovens § 9, hvorefter tavshedspligten bl. a. elimineres, når videregivelsen er et led i en „berettiget varetagelse af en andens tarv“. Videregivelse af helbredsoplysninger i behandlings- og forskningsøjemed er reguleret i § 17. Reglerne i 1. pkt. vil også kunne undergives særlige

begrænsninger i de forskrifter, der fastsættes for de enkelte registre.

Om samkøring henvises til bemærkningerne til forslaget § 4, stk. 3.

I *stk. 3* er fastsat, at der fra registre, der udelukkende er oparbejdet med henblik på at foretage statistiske uddrag eller som led i en videnskabelig undersøgelse, kun i særlige tilfælde må videregives oplysninger, der kan henføres til bestemte personer. Reglen skal bl. a. ses i sammenhæng med bestemmelsen i § 12, stk. 4, hvorefter registrerede personer ikke har registerindsigt i statistikregistre. *Stk. 3* har for så vidt angår statistikregistre praktisk taget kun betydning for registre, der føres af Danmarks Statistik. Efter praksis videregives der ikke herfra oplysninger, der kan henføres til bestemte personer. Såfremt der undtagelsesvis viser sig at være behov herfor, forudsættes det, at der i forskrifterne for registeret medtages bestemmelser om, at den registrerede samtidig med videregivelsen får underretning om indholdet af de registrerede oplysninger.

Til kapitel 7.

Bestemmelserne i dette kapitel vedrører for det første etableringen af den myndighed, registertilsynet, der foreslås oprettet til varetagelse af en række nærmere angivne funktioner, der ved dette lovforslag og lovforslaget om private registre er henlagt til registertilsynet. Dernæst indeholder kapitlet nærmere regler om registertilsynets tilsyns- og inspektionsvirksomhed m. v. i forhold til registre, der omfattes af dette lovforslag.

Til § 21.

I overensstemmelse med registerudvalgets indstilling foreslås tilsynsmyndigheden organiseret som et kollegialt sammensat organ med et selvstændigt sekretariat. I bestemmelsens 1. pkt. foreslås tilsynsmyndigheden benævnt *registertilsynet*. Bestemmelsen er i øvrigt udformet således, at det klart fremgår, at sekretariatet forudsættes selvstændigt at kunne varetage en række funktioner på tilsynets vegne, jfr. nærmere forslaget §§ 23 og 24. Som betegnelse for det kollegialt sammensatte organ er valgt *registerrådet*. I bestemmelsens 2. pkt. foreslås det, ligeledes i overensstemmelse med registerudvalgets indstilling, at tilsynsmyndigheden skal være den samme i relation såvel til det foreliggende lovforslag som til lovforslaget om private registre.

Til § 22.

Som anført i de almindelige bemærkninger under pkt. 4 kan justitsministeriet tiltræde registerudval-

gets forslag om, at der tillægges registertilsynet en uafhængig stilling i forhold til den øvrige forvaltning. Det er derfor i lovforslaget om private registre (§ 23) fastsat, at registertilsynets afgørelse ikke kan indbringes for anden administrativ myndighed. Det samme gælder efter det foreliggende lovforslags § 14 i det omfang, registertilsynet har afgørelseskompetence efter dette lovforslag. Registertilsynet vil heller ikke være undergivet tjenestebefalinger fra nogen anden administrativ myndighed med hensyn til udøvelsen af sin virksomhed. Den funktionelle uafhængighed i forhold til den øvrige forvaltning, som således foreslås tillagt registertilsynet, er et væsentligt element i den sikring af den enkeltes integritet i forhold til registeraktiviteter i den offentlige og private sektor, som lovforslagene tilsigter at skabe grundlaget for.

Efter justitsministeriets opfattelse kræver hensynet til en tilfredsstillende varetagelse af registertilsynets funktioner endvidere, at rådets medlemmer udpeges på en sådan måde, at der også herigennem sikres registertilsynet den fornødne uafhængighed af de interesser inden for den offentlige og private sektor, som efter forslaget undergives tilsynets kompetence. Samtidig er det imidlertid af afgørende betydning for registertilsynets autoritet, at der blandt rådets medlemmer findes personer med en betydelig indsigt i den offentlige (statslige såvel som kommunale) forvaltnings og erhvervslivets forhold; dette vil være en forudsætning for, at tilsynet kan foretage en selvstændig vurdering af de synspunkter, der kan anføres for og imod ønsker om oprettelse og brug af bestemte registre.

Justitsministeriet er således enig med registerudvalget i, at der ved udpegning af medlemmer af rådet bør tilstræbes uvildighed og sagkundskab fremfor interesserepræsentation.

Som følge af det anførte har man ikke ment at burde stille forslag om, at rådets medlemmer udpeges efter indstilling fra nærmere angivne interesseorganisationer, men har i bestemmelsens 1. pkt. indskrænket sig til at foreslå, at rådet sammensættes af en formand, der skal opfylde betingelserne for at kunne blive udnævnt til dommer, og 6 andre medlemmer. Da der imidlertid ved sammensætningen af rådet må lægges vægt på, at dets medlemmer også har føling med, hvorledes man i brede udsnit af befolkningen bedømmer behovet for integritetsbeskyttelse i forhold til de forskellige former for registeraktiviteter, forudsættes spørgsmålet om rådets sammensætning taget op til drøftelse med de større interesseorganisationer inden for arbejdsmarkedet og erhvervslivet, herunder forbrugerrådet.

Formanden og de øvrige medlemmer, der således

forudsættes udpeget i deres personlige egenskab, foreslås i bestemmelsens 2. pkt. udnævnt for 4 år ad gangen. Det er ikke herved tilsigtet at udelukke genbeskikkelse. På grund af de foreslåede lovbestemmelers karakter af retlige standarder vil det tværtimod kunne være ønskeligt gennem genudnævnelser at sikre den fornødne kontinuitet i registertilsynets virksomhed.

Til § 23.

Sekretariatet, der skal varetage registertilsynets daglige forretninger, herunder den løbende inspektionsvirksomhed, forudsættes sammensat således, at det besidder såvel juridisk som edb-teknisk sagkundskab. Det er derfor ikke fundet påkrævet som i betænkningens udkastets § 5, stk. 2, at foreskrive, at et af rådets medlemmer skal være sagkyndig i elektronisk databehandling.

Direktøren er ikke medlem af rådet, men det forudsættes, at han og eventuelt andre medlemmer af sekretariatet deltager i rådets møder uden stemmeret. Nærmere forskrifter herom forudsættes fastsat i medfør af forslaget § 24.

Til § 24.

Efter denne bestemmelse vil der kunne fastsættes nærmere regler om sagernes formelle behandling, herunder om, hvor mange medlemmer af rådet der skal være til stede, for at rådet kan anses for beslutningsdygtigt, om indkaldelse af stedfortræder osv., samt om, at visse typer af sager kan afgøres af sekretariatet på registertilsynets vegne. Den løbende inspektionsvirksomhed forudsættes som tidligere omtalt i almindelighed udøvet af sekretariatet.

Til § 25.

Bestemmelsen indeholder i *stk. 1 og 2* registertilsynets beføjelser med hensyn til at kræve oplysninger og foretage uanmeldte inspektionsbesøg. Efter bestemmelsen er der også adgang til at afkræve edb-servicebureauer, der udfører opgaver for det offentlige, oplysninger og foretage undersøgelser i virksomhedernes lokaler.

Efter *stk. 3* skal tilsynet afgive indberetninger om konstaterede overtrædelser af loven eller forskrifterne for det pågældende register til den eller de registeransvarlige myndigheder og vedkommende minister. Indberetningerne vil efter omstændighederne kunne føre til disciplinære foranstaltninger eller straffe- eller civilretlige sanktioner over for de ansatte, der har overtrådt forskrifterne, eller til ændring af forskrifterne, såfremt de ikke findes at

være fyldestgørende. Tilsynet skal have underretning om, hvad myndigheden foretager i sagen.

Til § 26.

Ud over adgangen til at påtale forefundne mangler og fejl efter forslaget § 25, stk. 3, kan registertilsynet efter bestemmelsen til enhver tid selv fremkomme med forslag til ændring af forskrifterne for et register. Det må antages, at tilsynet efter nogen tids virksomhed vil opnå en betydelig erfaring og ekspertise med hensyn til løsning af de problemer, der opstår i forbindelse med behandling af edb-registre, herunder f. eks. løsning af sikkerhedsmæssige spørgsmål. Registertilsynet må i lyset af udviklingen og indvundne erfaringer kunne foreslå ændringer af forskrifter, også selv om tilsynet i forbindelse med deres forelæggelse oprindeligt ikke har haft indvendinger imod affattelsen.

Til § 27.

Efter bestemmelsen skal registertilsynet offentliggøre en årlig beretning om sin virksomhed, herunder også virksomheden efter loven om de private registre. Tilsynet kan endvidere løbende offentliggøre udtalelser, indberetninger og forslag, som tilsynet afgiver efter loven. I årsberetningen og de øvrige udtalelser er tilsynet berettiget til at gengive eller redegøre for eventuelle svar eller andre reaktioner fra de berørte myndigheder, således som det kendes fra de beretninger, der udsendes af folketingets ombudsmand og rigsrevisionen.

På dette grundlag vil offentligheden og folketinget løbende kunne holde sig orienteret om udviklingen på disse områder og derved få mulighed for at påvirke den.

Til kapitel 8.

Betænkningssudkastet indeholder ingen bestemmelser om straf for overtrædelse af lovens regler og de forskrifter, der fastsættes i medfør af loven. Det er imidlertid fundet nødvendigt at indsætte regler om straf for overtrædelse af de bestemmelser, der regulerer private personers og virksomheders forhold.

Til § 28.

Affattelsen af indledningen til bestemmelsen i *stk. 1* har til formål at sikre, at handlinger, der tillige indebærer en overtrædelse af bestemmelser, der kan medføre højere straf, kan henføres under sådanne bestemmelser. Der tænkes navnlig på forskellige bestemmelser i straffeloven om tjenesteforseelser m. v.

Bestemmelsen i *stk. 1, nr. 1*, omfatter overtrædelse af bestemmelsen i forslaget § 16, 3. pkt., om

at videregivne oplysninger ikke må benyttes til andre formål end fastsat af den registransvarlige myndighed. Bestemmelsen omfatter endvidere læger, der tilsidesætter bestemmelsen i forslaget § 17, stk. 2, 2. pkt., ved at rette henvendelse til de registrerede uden tilladelse fra den læge, der har behandlet dem.

Efter nr. 2 straffes tilsidesættelse af de vilkår, der efter forslaget § 17, stk. 3, og § 18, kan være fastsat i forbindelse med en videregivelse af oplysninger.

Reglen i *stk. 2* giver hjemmel til at fastsætte bestemmelser om straf for overtrædelse af de forskrifter, der skal udfærdiges om registres oprettelse og drift efter bestemmelserne i kapitel 2. Der vil navnlig kunne blive tale om bestemmelser om straf for overtrædelse af forskrifter, der begås af personer, der driver eller er ansat i et selskab m. v., hvis registre er inddraget under loven i medfør af forslaget § 2, og overtrædelse af sikkerhedsforskrifter, der begås af indehavere og ansatte i edb-servicebureauer, der udfører elektronisk databehandling af registre, som omfattes af loven. Ansatte i edb-servicebureauerne er i øvrigt omfattet af bestemmelsen i straffelovens § 152, stk. 4, hvorefter der kan straffes for forsætlig videregivelse eller uberettiget udnyttelse af oplysninger hidrørende fra det offentlige, som en person har fået eller skaffet sig under arbejde for en virksomhed, der maskinelt behandler eller opbevarer oplysninger for det offentlige, når det sker uden tilladelse fra den offentlige myndighed. Edb-servicebureauet vil endvidere være omfattet af bestemmelserne i § 25, stk. 1, nr. 5, jfr. § 18 i forslaget til lov om private registre m. v., der bl. a. mere generelt bestemmer, at virksomheden skal træffe de fornødne sikkerhedsforanstaltninger mod, at oplysningerne misbruges eller kommer til uvedkommendes kendskab.

Til kapitel 9.

Til § 29.

Det må antages, at det for nogle registres vedkommende vil tage nogen tid at gennemføre de foranstaltninger, der er nødvendige for at opfylde lovens bestemmelser. Det bestemmes derfor i *stk. 2*, at loven først får virkning 1 år efter lovens ikrafttræden for de registre, der er taget i brug inden dens ikrafttræden. Det bestemmes endvidere, at udkast til forskrifter skal forelægges for registertilsynet senest 6 måneder efter lovens ikrafttræden. Registertilsynet får herved adgang til at udtale sig om, hvorvidt det finder, at et eksisterende register bør opretholdes og om indholdet af de forskrifter, der i givet fald bør gælde for registeret. Finder registertil-

synet ikke, at et register bør opretholdes, eller at et forslag til forskrifter er fyldestgørende, skal sagen forelægges for vedkommende minister. Finansministeren godkender registre og systemer som nævnt i forslaget § 7 og indsender forslag til forskrifter for sådanne registre til tilsynet.

Efter bestemmelsen i *stk. 3* kan justitsministeren for bestemte registre og under nærmere angivne betingelser bestemme, at bestemmelserne om egenaces først skal have virkning fra et senere tidspunkt, dog senest 3 år efter lovens ikrafttræden.

Til § 30.

Disse registre bør som følge af deres særlige karakter ikke undergives den almindelige regulering af den offentlige forvaltnings registervirksomhed, som indeholdes i lovforslaget. Der henvises herved til registerudvalgets betænkning side 158.

Til § 31.

Efter lov nr. 137 af 23. marts 1948 om Færøernes hjemmestyre hører spørgsmål om gennemførelse af regler om hjemmestyremyndighedernes, herunder de kommunale myndigheders registre, under hjemmestyrets afgørelse.

Efter § 31, 2. pkt., kan loven ved kongelig anordning sættes i kraft, for så vidt angår registre, der føres for rigsmyndighederne på Færøerne.

Bestemmelsen bygger på det synspunkt, at det må tillægges væsentlig betydning, at der gælder samme regler for registrene på Færøerne, uanset om de føres for rigsmyndighederne eller hjemmestyrets myndigheder. Der bør således tilstræbes fuldstændig koordinering af reglerne i den ovenfor nævnte kongelige anordning og de regler, der fastsættes af hjemmestyret for hjemmestyremyndighedernes registre.

Loven gælder derimod umiddelbart for Grønland.